

Boj víry  
Únik z černé díry  
Jděte (Pastýřské listy)  
Vím, kdo jsi TY  
Lidé dvojí tváře  
Kam za zdravím  
IMPRIMATUR (CASD)

§ § § § § § §

Obsahem příštího vydání bude Teologická konference o extremismu, která se konala v Praze 17.12. 2012. Byla organizována CS sdružením a Seminářem na Sázavě.

Příloha k časopisu Z ráje do ráje **1** 2013

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství  
Jurica Jaroslav - Ráj  
Lubenská 630  
739 11 Frýdlant n. Ostr.  
IČ: 87221284  
MK ČR E 15637  
ISSN 1801-0059  
Tel: 0049 8031-9412291  
E-mail: jaromar66@vodafone.de  
jaromar66@volny.cz

# BOJ VÍRY



1Kor 15,57

**„Chvála buď Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista!“**

Olympijské hry v Anglii byly největší celosvětovou událostí roku 2012. Hlavní myšlenkou olympijských her je, že sport je ideální prostředek, jak v míru a lásce shromáždit mladé lidi z celého světa, aby se mohli navzájem poznat a společně sportovat. Dnešní olympijské hry jsou celosvětovým manifestem míru, a proto jsou také apolitické a svobodně přístupné každému národu.

Symbolem olympijských her je pět navzájem spojených kruhů symbolizujících pět kontinentů světa. V roce 1924 byly olympijské hry oficiálně rozděleny na letní a zimní. Od té doby se zejména letní hry vyvinuly z původního malého sportovního zápolení v největší sportovní podnik, který sleduje celý svět. V posledních letech dokonce vznikly olympijské Paralympijské hry (tělesně postižení sportovci), které mají obrovský humanistický efekt.

## **Jak vůbec vznikly olympijské hry, odkud pocházejí?**

Chtěl bych se nyní s vámi ohlédnout do minulosti, do starověku, kde mají tyto hry svůj původ.

Olympijské hry byly poprvé pořádány v Řecku v roce 776 před naším letopočtem. Toto datum však není zcela spolehlivé.

Tehdejší hry byly v porovnání s dnešními moderními Olympijskými hrami podstatně rozdílné.

V antické době byla olympiáda v prvé řadě sakrální (náboženská) událost, takže tyto hry byly svaté. Podle nejnovějších poznatků se jeví jako pravděpodobné, že tyto hry byly kultickými slavnostmi pořádanými na počest bohyně Rhey, Diovy matky. Na Olympu se také nachází oltář bohyně Rhey. Celá tehdejší olympijská atmosféra byla vytvořena k počtě matky boží Rhey. Zeus je nejvyšším olympijským bohem řecké mytologie,

mocnější než všichni řečtí bohové dohromady. On byl pánem vesmíru, to znamená, že byl nejvyšším řeckým božstvem. Před Diovou svatyní se nacházela Diova socha (od Phidijase), jedna ze sedmi divů světa.

K jednotlivým olympijským zápasům byli připuštěni pouze neženatí muži, kteří museli být právoplatnými řeckými občany, nesměli být soudně stíháni a museli pocházet ze spořádané rodiny. Jednoduše řečeno, museli mít vysoký morální profil. Na začátku se konal pouze běžecký závod. Byl to běh na 192,27 metrů - přes celou tehdejší délku stadionu na Olympu.

Vítěz pak na oltáři před Diovou svatyní zapálil oheň, což bylo zvláštní poctou. K vůli většímu počtu různých druhů disciplin bylo trvání těchto her prodlouženo z jednoho na pět dnů, později na jeden týden. Ženatí muži a vdané ženy se jako sportovci ani jako diváci nesměli na zápasech podílet. Za nerespektování tohoto zákazu hrozil trest smrti. Bylo to přísně „Singl“ podnikání.

„Gymnické“ druhy sportu, to byla lehká atletika a zápasy. Gymnické byly nazvány proto, že zápasící sportovci bojovali nahí (řecké slovo „gymnos“ znamená nahý).

Soutěžícím nebyly měřeny časy ani vzdálenosti, protože hlavní bylo být první. Každý sportovec se musel nejméně jeden měsíc před zahájením olympiády povinně připravovat ve speciálním táboře. Pro atlety byla dokonce připravována speciální strava složená z ječmenného chleba, pšeničné kaše a sušeného ovoce. Takže vegetariánská.

Olympiáda začínala vždy dva dny před druhým nebo třetím měsíčním úplňkem po letním slunovratu, to znamená v srpnu nebo v září. První den olympiády začínal slavnostním ceremoniálem s obětováním. Pak atleti i soudcové slavnostně skládali slib, že budou vést hry v míru a že budou také zachovávat všechna pravidla hry. Tyto svaté olympiády měly následující průběh: Po slavnostním obětování býka spolu zápolili mladí muži.

### **Bojovalo se v následujících disciplínách:**

Různý běh, zápas, box, skok do dálky, koňské dostihy bez vozů i s vozy, pětiboj, běh se zbraní nebo takzvané „pankration“ zápasy (řecko-římský zápas), kde bylo dovoleno všechno, kromě strkání prstů do očí nebo kousání; to bylo zakázáno. S lety přibývaly také i další disciplíny. Proč byla olympiáda zrovna o letním slunovratu? Protože o letním slunovratu dominuje v plné nádheře slunce - HELIOS.

*(Zimní slunovrat začínal 25. prosince narozením boha slunce a končil osmou svatou nocí 31. prosince velkou slavností s orgiemi k počtě bohyně Kalendy - „Festum Kalendárum“.)*

Německý historik Johann Gustav Droysen v 19. století poprvé nazval řecké náboženství Helénismem, protože Řekové oslavovali boha slunce Héliu. Bůh Hélios byl v řecké mytologii nejvyšší bůh slunce, který všechno vidí, všechno slyší, který byl také mystickým otcem všech Helénů - všech Řeků. V jeho jménu Řekové i přísahali. (V pozdější době způsobil Helénismus v křesťanské ideologii mnoho škod.)

Když Řekové porazili Peršany a v Sýrii se zmocnili města Baalbeku - centra Baalova kultu, identifikovali tamějšího boha slunce Baala s vlastním bohem Héliem, takže přejmenovali město BAALBEK na město HÉLIOPOLIS.

V římské říši vládl bůh Jupiter - Optimus Maximus, ten byl nejvyšším bohem slunce „Sol“, který byl později také identifikovaný s řeckým bohem HÉLIEM. Když Římané dobyli Řecko, byly tyto svaté olympijské hry přeneseny z Řecka do Říma. Na těchto několika málo příkladech můžeme jasně vidět, že ve všech zemích antické doby (stejně jako i v Egyptě nebo u Aztéků na americkém kontinentu), mělo lidstvo v centru svého náboženství boha slunce a oslavovalo jej jako nejvyšší božstvo.

**Z Bible se dovídáme**, že v celých starověkých dějinách národa izraelského Baalův kult způsoboval lidu Božímu veliké problémy. Satan se vždy snažil „vpašovat“ tyto Baalovy pohanské zvyklosti do náboženství lidu Božího. Není divu, vždyť Izrael byl tímto slunečním kultem doslova obklíčen. Kvůli těmto Izraelity praktikovaným slunečním zvyklostem musel být Boží lid dokonce odveden do babylonského zajetí. Bůh JAHVE považoval tuto pohanskou modloslužbu svého lidu za velikou ohavnost a duchovní smilstvo (Ez 8, 13-16). Ale i v těchto odpadlických dobách pomáhal Bůh svému lidu

skrze svého Ducha svatého. Probouzel věrné krále nebo proroky, kteří čelili těmto pohanským zvyklostem a vedli lid k pokání. Prorok Eliáš na Karmelu volal: „*Jak dlouho budete poskakovat na obě strany? Je-li Hospodin Bohem, následujte ho; jestliže Baal, jděte za ním!*“ (1Kr 18, 21)

Jak již bylo výše řečeno, olympiáda v Řecku byla v první řadě sakrální (náboženskou) událostí. Tyto hry byly svaté, byly pořádány na počest Diovy matky Rhey. V poslední den olympiády probíhal sváteční obřad s procesím vítězů k svatyni boha Dia. Vítězové byli poctěni palmovou ratolestí, čelenkou a svatým věncem z větviček divoké olivy, která rostla v blízkosti Diovy svatyně.

Čelenku i věnec si vítězové po oslavách směli vzít s sebou domů. Pro ty závodníky, kteří se umístili na druhém nebo třetím místě, však žádná pocta nebyla. Oslavován byl jen ten nejlepší sportovec. Někteří atleti prohlašovali, že jsou ochotní raději zemřít, než se v závodě umístit na druhém místě. Vítězové byli potom ve svých domovských městech oslavováni jako hrdinové. Byli privilegováni oprostěním od daní, dostávali peněžní odměny, různé dary, občanská čestná práva nebo velkolepé pohřby.

Pro ženy byly každé čtyři roky organizovány olympijské závody a zápasy nazývané „Heraria“. Vítězky byly rovněž ověnceny olivovými větvičkami a po těchto hrách směly posvěcovat jako sochy svatyni bohyně Héry. Antické olympijské hry byly pravděpodobně uskutečněny naposledy v roce 393 našeho letopočtu. O rok později císař Theodosius I. zvaný Veliký spolu s tehdejší církevní klérem zakázal všechny pohanské ceremonie, a k těm patřily i olympijské hry. Tolik o původu olympijských her antické doby.

**Novodobé olympijské hry** byly poprvé zorganizovány po 1500 letech v roce 1896, a to v řeckých Aténách. K této sportovní slavnosti byla svolána mládež celého světa. Dnešní olympijské hry nemají s náboženstvím naprosto nic společného! Přesto se bohu slunce, tomu Božímu odpůrci, tomu lháři od počátku přece jen podařilo strčit svůj špinavý prst i do těchto moderních her. Byly to přece původně jeho olympiády, ne? Jak? Odkud pochází dnešní olympijský oheň? Přečtěme si pozorně odstavec z německé encyklopedie Wikipedia: „*Zahajovací ceremonie je organizována řeckým Národním olympijským výborem. Olympijský oheň je několik*

*měsíců před zahájením olympijských her zapálen na řeckém Olympu před ruinami svatyně Héry ženami, které vystupují v roli kněžek. Oblečení i choreografie kopírují antickou předlohu. Oheň je zažehnut pomocí paraboloidního zrcadla přes koncentrovaný svazek slunečních paprsků a následně je ve hliněné nádobě zanesen na starý stadion. Tam je tímto ohněm zapálena pochodeň, která je „velekněžkou“ předána prvnímu běžci.“*

Tento dar boha sluče, ten „svatý oheň“, je pak sportovci nesen tisíce kilometrů až na stadion, kde je za velkého nadšení (jen v Londýně je to před více než 80.000 diváků) slavnostně zapálen místní olympijský oheň. Tento oheň musí hořet po celou dobu olympijských her.

Boží odpůrce se dnes dokáže nenápadně, rafinovaně vloudit do lidského povědomí. A co teprve mezi ostatky Božího lidu před druhým příchodem Božího Syna, když ví, že již má krátký čas? Neměli bychom dávat pozor, kudy si dnes hledá cestičky do našich sborů, a s Boží pomocí mu to společným úsilím znemožňovat?

Když apoštol Pavel jako misionář Božího evangelia poprvé přišel z Izraele do Řecka, viděl, že se nikdy předtím nesetkal s tak velkou modloslužbou. Kromě seznamování se s různými filozofickými a náboženskými myšlenkovými směry se tam setkal i s olympijskými rituály. Měl možnost ty hry pozorovat zblízka, protože byl ‚singl‘ (svobodný), takže k nim měl osobně přístup. Viděl, co všechno dokážou lidé ze sebe vydat v boji o prvenství. Aby mohli zvítězit, často bojovali i s nasazením vlastního života. Proto tak často apoštol Pavel ve svých spisech porovnával tehdejší sportovní hry s bojem pravé křesťanské víry. V 1Kor 9, 24-27 píše: „Zdaliž nevíte, že ti, kteříž v závod běží, všickni zajisté běží, ale jeden béře základ? Tak běžte, abyste základu dosáhli. A všeliký, kdož bojuje, ve všem jest zdrželivý. A oni zajisté, aby porušitelnou korunu (věnec) vzali, jsou zdrželiví, ale my neporušitelnou. Protož já tak běžím, ne jako v nejistotu, tak bojuji, ne jako vítz rozrážeje, ale podmaňuji tělo své a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechtný.“

Apoštol Pavel v tomto verši popisuje závodníky, kteří se vědomě zdržují v určené dráze s mantinely. Nikdo neběží, kam sám chce, ale musí se držet v určeném prostoru a dodržovat všeobecně stanovená pravidla. Tento běh vyžaduje od každého závodníka všestrannou kázeň, dokonce i ve stravování. Pavel říká, že ani on neběží bez cíle, ale že jeho cílem je bojovat proti vlastnímu

„já“ a vlastnímu egoismu. Apoštolu Pavlovi bylo jasné, že pravá víra od nás vyžaduje boj, ale že ten dobrý boj víry nemůžeme zvládnout ve vlastní síle. Proto prohlásil: Ko 1,29: „*To je to, oč usiluji a bojuji veškerou silou, kterou on ve mně mocně působí.*“ Povšimněme si, že Bůh pouze působí sílu k bojování, ale Pavel osobně bojuje.

Apoštol Pavel nám také ukazuje, že všechny boje nejsou stejné. Řekl Timoteovi v 1Tm 1,18-19: „*Totoť přikázání poručím tobě, synu Timotee, totiž abys podle předešlých o tobě proroctví bojoval v tom dobrý boj, maje víru a dobré svědomí, kteréžto někteří potrativše, zhynuli u víře.*“

Pavel řekl - „bojuj dobrý boj“. Co myslíte, existují i **špatné boje víry**?

Pán Ježíš nám odpovídá u Mt 7,21: „*Ne každý, kdož mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdož činí vůli Otce mého, kterýž v nebesích jest.*“

Co myslíte, ti, kteří volali - pane, pane, také bojovali?

Apoštol Jakub nám říká u Jk 4,2-3: „*Žádáte, a nemáte; závidíte sobě, a dychtíte po tom, což sobě zalibujete, a nemůžete dosáhnouti; bojujete a válčíte, avšak toho, oč usilujete, nemáte, protože neprosíte. Prosíte, a neběrete, protože zle prosíte, abyste na své libosti vynakládali.*“

Kde vládne závist, prestiž, egoizmus a vášně, tam je výsledkem jenom špatný boj. Jsou to jen rány do prázdna. Dávat, pomáhat, milovat, být přejícným - to nás vede k vítězství. Věrně odolávat pokušením - to je ten dobrý boj. Proto nás Jakub dále nabádá u Jk 4,7.8a: „*Poddejtež se tedy Bohu, a zepřetež se ďáblu, i utečeť od vás. Přiblížte se k Bohu, a přiblížit se k vám.*“

V boji se satanem nemáme žádnou šanci, dokud se nejdříve nepřiblížíme Bohu, a teprve pak budeme bojovat. Co od nás vlastně satan chce? Proč na nás ten odpůrce Boží utočí? Čeho chce dosáhnout? Ví to někdo z nás? Satan chce, abychom jednali proti Boží vůli. Přeje si, abychom jej poslouchali, a tím jej uctívali. Je možné, abychom mu kladli odpor? Je to proveditelné? A chceme to vůbec?

Apoštol Pavel k Žd 12,4-8 píše: „*Ještě jste se až do krve nezprotivili, proti hříchu bojujice.*

*A což jste zapomenuli na napomenutí, kteréž k vám jako k synům mluví: Synu můj, nepohrdej kázní Páně, aniž sobě stýskej, když od něho trestán býváš?*

*Nebo kohož miluje Pán, tohoť tresce, a švihá každého, kteréhož za syna přijímá. Jestliže kázeň*

*snášíte, Bůh se vám podává jakožto synům. Nebo který jest syn, jehož by netrestal otec? Pakli jste bez kázně, kteréžto všickni synové účastni jsou, tedy jste cizoložnata, a ne synové.“*

Vyvstává nám otázka: Co je to vlastně boj? Definice říká, že „boj je vyhocení rozporu“. Kde tento rozpor vzniká? Ano, je to naše mysl, ve které k tomuto boji v první řadě dochází. Když nás okolnosti kolem nás svádějí k jednání proti našemu svědomí či přesvědčení, nastává automaticky v naší mysli boj. Když jsme přesvědčení, že náš názor je správný, ale někdo nám ho bere, přesvědčuje nás, že pravda je jiná a chce, abychom přijali jeho názor, také tehdy dochází v naší mysli okamžitě k boji. Tento boj trvá tak dlouho, než se cele přikloníme na jednu, nebo na druhou stranu. Pak můžeme mluvit o vlastní porážce, nebo o našem vítězství.

Pán Bůh nás lidi stvořil jako svobodné, samostatně myslící bytosti, které vybavil vlastní vůlí a schopností svobodného rozhodování se. On z nás nechce mít loutky, které jsou ovládané silnější vůlí, ale přeje si, abychom jednali na základě svého správného osobního přesvědčení a vedli zodpovědný život. ON nám v životě dává mnoho příležitostí k tomu, abychom si vytvořili správný názor a naučili se rozlišovat, co je správné, a co ne. Abychom se naučili z boje vycházet jako vítězové. Abychom cele stáli na JEHO straně. Abychom neochvějně stáli s Ním proti satanovi.

Co myslíte, musel Pán Ježíš, když zde žil jako člověk, také bojovat proti hříchu? Mohl snad dokonce i zhrěšit? Je Pán Ježíš v boji proti hříchu našim příkladem? Před časem se v jednom sboru, když jsme v sobotní škole diskutovali o hříchu, přihlásil místní starší sboru a slavnostně prohlásil: „My lidé nejsme schopni zachovávat Boží zákon, Ježíš to dokázal, on byl Bohem.“

Takové a podobné názory se k nám do sboru infiltrují z jiných církví, silně se rozšiřují mezi věřícími (někdy i podvědomě) a ničí jakoukoli osobní snahu jednotlivce bojovat proti hříchu. Věřícím je vsugerováno, že nejsou schopni zachovávat Boží přikázání a že od nich v podstatě není požadováno dodržování Božích přikázání, protože jsou ospravedlněni pouze z víry.

Duch prorocký nám pomáhá ve správném pochopení tohoto problému. EGW 7BC 929: „Kristovo vítězství a poslušnost je vítězstvím a poslušností skutečné lidské bytosti. My se ve svých závěrech dopouštíme mnoha chyb, které jsou způsobeny našimi mylnými názory na lidskou přirozenost našeho Pána Ježíše. **Jestliže**

**připisujeme Jeho lidské přirozenosti jakousi moc, kterou člověk nemůže ve svých bojích se satanem obdržet, pak ničíme úplnost Jeho lidství.** On uděluje svou připočtenou milost a svou sílu všem, kteří Ho přijímají vírou. On nepřišel na naši zem jako malý Bůh, který poslouchá většího Boha, ale jako člověk, který poslouchá Boží zákon; a tímto způsobem je pro nás příkladem. Ježíš, ten Spasitel světa, mohl Boží přikázání dodržovat jen na stejný způsob, jako je **může** dodržovat lidstvo.“ (MS 1, 1892)

EGW ABC 7 str. 929: „Kdo tvrdí, že pro Krista bylo nemožné hřešit, nemůže také věřit, že On skutečně přijal lidskou přirozenost. Nebyl snad Kristus skutečně, nejen satanem na poušti, ale během celého svého života – od dětství až do mužného věku, pokoušen? ...“

RH EGW: 18. 2. 1890: „Kdyby neměl lidskou přirozenost, nemohl by nám být příkladem. Kdyby nebyl podílníkem naší přirozenosti, nemohl by také být pokoušen tak, jak bývají pokoušeni lidé. Kdyby pro Něj bylo nemožné v pokušení povolit, nemohl by být našim pomocníkem. Byla to slavnostní skutečnost, že Kristus přišel, **aby bojoval boj, jaký bojují lidé**, a to ve prospěch lidí. Jeho pokušení a vítězství nám říkají, že lidstvo **musí následovat Jeho příklad**“.

1Pt 2, 21-22: „*Nebo i k tomu povolání jste, jako i Kristus trpěl za nás, nám pozůstaviv příklad, abychom následovali šlépějí jeho. Kterýž hříchu neučinil, aniž jest lest nalezena v ústech jeho*“ Ap. Jakub nás nabádá. Jk 4, 8: „*Přiblížte se k Bohu, a přiblížit se k vám. Umejte ruce, hříšníci, a očistěte srdce vy, jenž jste dvojité mysli.*“

Ke komu to mluví ap. Jakub? Říká nám, že jsme dvojité mysli? Jsme to my, komu to praví? Ano, jsem to já, komu to říká. Ano, jsem to já – ten člověk dvojité mysli! Proč? Protože to, co chci, to nečiním, ale to, co mám v nenávisti, to činím; a to často! Proč? Protože můj charakter není v pořádku. On není otesaný a je špinavý. Co mám proto dělat? Zj 7, 14: „*I řekl jsem jemu: Pane, ty víš. I řekl mi: To jsou ti, kteříž přišli z velikého soužení, a umyli roucha svá, a zbilili je ve krvi Beránkově.*“

My pevně věříme, že naše hříchy může obmýt jedině náš Spasitel svou krví. A to ne přes naše zásluhy, ale zdarma. Tato skutečnost je jednoznačná a definitivní! Co se ale týče změny našeho charakteru, ve kterém se také projevuje naše víra a naše osobní posvěcení, chce nám Pán Bůh jenom pomáhat. Musíme s Ním cele spolupracovat: „**Oni...** „*vyprali svá roucha a vybilili je v krvi Beránkově.*“

Někdo řekne: Já mám vyprat své roucho. Já přece nemohu na svém charakteru nic změnit! Já mohu své šaty jen dát do prádelny, odevzdat je v čistírně, eventuálně strčit do pračky. Ale sám prát? To přece nemůže po mně nikdo chtít! (Kdysi, když naše maminky musely celý den prát prádlo pro celou rodinu ručně nebo na valše, měly pak večer často kolem nehtů krvavé trhlínky a oteklé konce prstů. Tenkrát jsme chápali, co je to prát, ale dnes...?)

Apoštol Pavel nám v 1Tm 6, 12 praví: „*Bojuj ten dobrý boj víry, dosáhni věčného života, k němuž i povolán jsi, a vyznals dobré vyznání před mnohými svědky.*“

Pochopil jsem ve svém životě, co vůbec je boj víry? Chápeme význam těchto slov: „**Ještě jste se až do krve nezprotivili, proti hříchu bojující.**“?

Máme bojovat cílevědomě, správně uhodit a trefit se. Ale POZOR! Tím terčem, který musíme trefit, jsme my. Ne moje manželka, můj manžel, bratr - sestra ve sboru, ne spoluzaměstnanec, ani můj soused, ale já sám jsem ten cíl, který musím trefit! Já nejlépe vím o svých slabínách, na kterém místě leží, které musím s pomocí svého Vykupitele a Přímluvce přemáhat. Bojovat musím já, Pán Bůh to za mne neudělá. On mi může ve své spravedlnosti jenom v tom boji pomáhat. (Jinak by musel darovat nový, ušlechtilý charakter všem lidem bez boje; On je přece spravedlivý.)

ON nám nechce vzít naši vůli, naše svobodné rozhodování se, naše sebeovládání. ON nás učí mluvit „ano“, nebo „ne“. ON chce, abychom zůstali svobodnou bytostí s povinnou zodpovědností. On nás tak stvořil a řekl, že to stvořené bylo velmi dobré. On chce, abychom Boha milovali dobrovolně a sloužili MU s láskou z celého svého srdce, ze vši své síly a ze vši své mysli, a své bližní abychom milovali jako sebe sama.

On nás má rád jako svobodné bytosti. Bytosti, které Jej také milují z vlastního hlubokého přesvědčení, z přesvědčení, že jedině Jeho vláda ve vesmíru je ta nejdokonalejší, nejspravedlivější a nejčestnější. Vesmír chce „živě“ vidět, chce vidět, že celou svou osobností stojíme na Boží straně. Máme být Jeho věrnými svědky pro celý vesmír. Apoštol Pavel řekl v 1Tm 6, 12: „*dosáhni věčného života*“ Mnozí řeknou: „Já přece nemohu pro svůj věčný život nic udělat. Řekl jsem Ježíši „ANO“, a On mi dá život věčný zdarma.“

Duch prorocký říká: „**Uchop život věčný!** Přístup k Ježíši s vírou! Proste, a bude vám dáno!

Odpuštění hříchu je zaslíbeno tomu, kdo lituje a dělá pokání; odpuštění tomu kdo věří, a koruna života tomu, kdo zůstane věrný až do smrti.“ (EGW: Dopis 33, 1895) Toto **uchopení** od nás vyžaduje nový život. K tomu jsme přece byli povoláni. Apoštol Pavel nás upozorňuje: Když si myslíš, že už chodíš v novotě života a že stojíš, tak dávej dobrý pozor, abys nepadl! 1 K 10,12: „*A protož kdo se domnívá, že stojí, hleď, aby nepadl.*“

Osobně jsem byl svědkem toho, jak jeden cyklista-závodník upadl v cílové rovině a strhl s sebou na zem část peletonu. Tak byli diskvalifikováni všichni. Proto je velice nutné, abychom si připomínali naše staré a osvědčené adventní pravdy a navzájem se v nich utvrzovali, abychom zůstali v Boží pravdě bdělí až do konce. Apoštol Pavel nám na konci svého běhu (mezi mantinely!) zanechal výzvu: 2Tm 4,7.8: „*Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokonal, víru jsem zachoval. Již za tím odložena jest mi koruna spravedlnosti, kterouž dá mi v onen den Pán, ten spravedlivý soudce, a netoliko mně, ale i všechněm těm, kteříž milují příští jeho.*“

I Pán Ježíš nás dnes v tomto našem boji víry povzbuzuje. Ve Zjevení Jana říká, že když zvítězíš, dostaneš bílý šat. Pozor! Nejdříve vítězství, a pak bílý šat! „**Kdo zvítězí, ten bude oděn rouchem bílým; a nevymažít jména jeho z knih života, ale vyznámt' jméno jeho před obličejem Otce svého i před anděly jeho.**“ (Zj 3, 5)

**„Přijdu brzo. Držte pevně, čemu jste uvěřili, aby vás nikdo nepřipravil o věnec vítězů.“**

(Zj 3,11 SNC)

Erich Theodor Lauffersweiler



# Únik z černé díry

16. dubna 2005, Portmore, Jamaica

<http://www.neuveritelnaodhaleni.cz/>

[filmy-a-videoa/unik-z-cerne-dir-ivor-myers.html](http://filmy-a-videoa/unik-z-cerne-dir-ivor-myers.html)

Šťastnou sobotu! Je to krásné být po 25 letech tady na Jamajce. Je to poprvé, co jsem se vrátil. Amen.

Chci poděkovat kazateli Brownovi, kazateli Johnsonovi a všem, kteří napomohli k uskutečnění této věci. Je pro mě výsadou a ctí stát tu před vámi. Doufám, že to, o co se s vámi podělím, vás povzbudí a učiní změnu na vaší křesťanské cestě. Chci také připomenout, že dnes máme další dvě setkání, a chci vás povzbudit k tomu, abyste se jich zúčastnili, prosím. Dnes ráno budeme mluvit o tématu, které jsem nazval: 'Únik z černé díry.' Chci jenom upozornit na to, že jsem velmi interaktivním řečníkem. Rád pokládám otázky, někdy vás požádám o to, abyste zvedli ruku. A byl bych rád, kdybyste odpovídali zvednutím ruky. Amen? Začněme modlitbou a pak přejdeme k našemu tématu.

„Nebeský Otče, jsme Ti tak vděční za Tvou lásku k nám! Otče, právě teď potřebujeme Tvého Ducha svatého, potřebujeme Tvou sílu, potřebujeme Tvé milosrdenství! Pane, potřebujeme zlomené srdce, abychom slyšeli Tvůj hlas. Otče, prosíme za všechno, co se dnes má stát, i za kamery a TV skupinu, která tady je, prosíme Tě za každou přítomnou duši, i pokud je tu někdo, kdo sem přišel, aniž by si uvědomil, co se dnes bude dít. Otče nebeský, andělé – jak ti dobří, tak ti zlí – si zabírají místa, protože dnes ráno tady proběhne válka – válka v srdci mnohých. Prosím, Pane, dej, ať zvítězíme! Ať zvítězí Tví andělé, prosíme! Otče, skryj mě prosím za svůj kříž. Ať jsou tato slova Tvými slovy. Dej život těmto slovům, protože bez Tvého Ducha nejsme nic. Prosíme Tě ve jménu Ježíše, amen!“

Chtěl bych udělat něco, co jsem dělal pokaždé, od té doby, co jsem na Jamajce, obzvláště v případě tohoto poselství. Chci

se s vámi nejprve podělit o své svědectví, protože se chci dostat přímo k tuhému pokrmu dnešního studia. Mé rodiště je zde na ostrově Jamajka. Odjel jsem, když mi bylo pět let. Mám tři bratry. Nebyli jsme vychováni jako adventisté. Se slovem adventista sedmého dne jsem se nepotkal dříve, než před deseti lety.

Když jsme se přestěhovali do New Yorku, byli jsme přivedeni do něčeho, čemu se říká hip-hop. Kdo z vás ví, o co jde? Hip-hopová kultura. Obzvláště já a můj nejmladší bratr jsme byli touto kulturou zaujatí. Začali jsme s breakdancem, psali verše a další jiné věci ... naše móda se měnila podle hip-hopové kultury. A když jsme se dostali na střední školu, byli jsme do tohoto průmyslu tak zapleteni, že jsme založili čtyřčlennou hip-hopovou skupinu. A místo toho, abychom se věnovali škole a dělali věci, které se normálně mají dělat, když platíš školné, toužili jsme být bohatí a slavní. To se stalo v roce 1993. Byla podepsána smlouva s EMI records. Byla to smlouva na osm alb v hodnotě 700 000 – 850 000 USD [20 400 000 – 24 800 000 CZK]. Mysleli jsme si, že jsme to dokázali, takže jsme zanechali školy a dalších 20 – 30 našich kamarádů po nás udělalo totéž! Kolik nás bylo ve skupině? Čtyři. Rozhodli jsme se žít takový život, jaký byl viděn v televizi. Přestěhovali jsme se do New Yorku, koupili si tam dům a začali se bavit. Tak, jak to dělaly a dělají všechny hvězdy. Nedělali jsme nic celý den. Ponocovali jsme, kouřili marihuanu, pili alkohol, všichni měli dredy; kdybyste mě viděli před deseti lety: měl jsem červené dredy, náušnice, kalhoty co na mne visely – všechno. Po čas nahrávání našeho prvního alba jsme byli přivedeni, tehdy mi bylo 19 – 20 let, prostřednictvím jiného mladého muže k adventismu sedmého dne. Věci, které jsme



se začali učit od tohoto mladíka, který byl ve stejné situaci jako my, protože v té době nepraktikoval to, co věděl – ale znal Boží slovo. Začal k nám promlouvat a dům plný lidí, kteří ponocovali, pili alkohol, kouřili marihuanu a psali hudbu, se proměnil na dům plný mladých lidí, kteří ponocovali při studiu Božího slova. A stále kouřili marihuanu a pili alkohol! Bůh s námi už ale začal pracovat. Po 2 – 3 měsících byla skoro celá skupina pokřtěna v Církvi adventistů sedmého dne. Byli jsme z toho tak nadšení, že naše následující rozhodnutí bylo již nebyt obyčejnou hip-hopovou skupinou. Rozhodli jsme, že přineseme trojandělské poselství prostřednictvím naší hudby. Byli jsme tam – s dredy ... v televizních programech jako Soul Train, MTV, Rap City, Teen Summit, s Biblemi v rukách! Stali jsme se známými jako jedna z prvních významných hip-hopových skupin, která hovořila o Ježíši Kristu. Chodili jsme do klubů a ptali se: „Kdo chce vědět, kdo je člověkem nepravosti?“ A ruce se začaly hned zvedat, tam na diskotéce! Měli v rukách alkohol a jiné věci, ale zvedli je ... začali jsme rozdávat literaturu na jevišti. Byli jsme nadšení sdělováním toho, co jsme se naučili. Pak jsme se dostali k jiné křižovatce.

Bůh začal promlouvat ke mně a mému bratrovi o některých věcech, které jsem dělal. Bůh nás začal přesvědčovat, až jsme dospěli k názoru, že nemůžeme dál dělat to, co jsme si mysleli, že velebí Boha! Takže jsme se museli rozhodnout. Opustili jsme školu, uzavřeli jsme smlouvu v hodnotě 850 000 USD a všichni jsme stáli tváří v tvář novému poznání. Moji rodiče si dali velmi záležet na našem vzdělávání a upozornili nás, abychom neodcházeli ze školy. Prosili jsme je, manažeři je přes telefon žádali: „Poslouchejte, tito chlapi z vítězí! Budou velcí, známí, oblíbení ... důvěřujte nám.“ Rodiče nám řekli: „Můžete přerušit jeden semestr.“ Podepsali jsme smlouvu, začali se objevovat v různých soutěžích – a vít, co? Naši rodiče byli šťastní! „Naše děti to dokázaly!“ Vzpomeňte si, že ani jeden z nich nebyl adventista. Když jsme se já a můj bratr adventisty stali, rodiče si mysleli, že jsme se zbláznili. Když jsme o tom začali zpívat, mysleli si, že jsme blázni! Až jsme se

dostali do bodu, kdy jsme řekli: „Mami, tati, jsme přesvědčení o tom, že už nemůžeme být součástí zábavního průmyslu.“ – „Ale vždyť zpíváte křesťanský hip-hop.“ – „Mami, tati, musíme se vzdát této smlouvy v hodnotě 850 000 USD! Mysleli si, že už jsme naprosto šílení! Děkuji Bohu, že máma je dnes pokřtěná jako adventistka sedmého dne. Můj otec taktéž. Oslavuji Boha za způsob, jakým pracuje s lidmi a vede je.

Dnes ráno s vámi chci mluvit o některých věcech, které mi Bůh sdělil, o tom, čemu já říkám ‚černá díra.‘ Chci vás k tomu připravit jednou otázkou: Kolik z vás zná někoho, kdo má problém s čarodějnictvím? Znáte někoho, kdo bojuje s čarodějnictvím? Znáte nějakého čaroděje? Nikdo ...? Viděl jsem 1 ... 2 ... 3 zvednuté ruce ... tři zvednuté ruce. Dobře. Otázka je: Co byste dělali, pokud bych vám řekl, že po opuštění této budovy se osobně setkáte s nějakým čarodějem? Který by se vás pokusil zabít kouzlem? Co byste dělali? ... Říkáte, že byste zůstali tady v kostele. Ale to není možné. Kdybyste odsud museli jít ven, abyste se konfrontovali s tímto čarodějníkem, jaká by byla první věc, kterou uděláte? Tak pojď, křesťane! ... Modlili byste se. Kteří z vás by se modlili jako nikdy předtím? Kteří z vás by se modlili tak, jako jste se modlili dnes ráno? Když jsem zmínil slovo čarodějnictví, co se vám vybavilo? Dobře – talismany ... co jiného? Čarování – magie ... když hovoříme o čarodějnictví, vybavíme si všechny tyto věci. Otevřete si se mnou své Bible v knize Zjevení 18,23, až to najdete, řekněte amen. Zjevení 18,23 – Bible říká: „*Ani světlo svíce nebude v tobě více svítiti, a hlas ženicha ani nevěsty nebude v tobě více slyšán, ...*“ V tomto kontextu hovoří Jan o Babylonu. A říká: „... *ješto kupci tvoji bývala knížata zemská, a tráveními tvými v blud uvedeni byli všickni národové.*“ Kdo? **Všechny národy!** Bible tady hovoří o tom, že všichni, kteří byli svedeni – co to znamená všichni? **Každý!** Všichni, kteří budou svedeni, všichni, kteří budou ztraceni v posledních dnech, budou ztraceni, protože se zapletli s čím? S čarodějnictvím. Je to zvláštní, protože když jsem se vás ptal na to, kdo z vás zná někoho – a nemyslel jsem jenom

v rámci církve, ale kohokoliv z ulice – zda znáte někoho, kdo bojuje s čarodějnictvím? Když jsem položil tuto otázku, kolik rukou se zvedlo? Tři ... mýlí se Bible?

Slovo zde použito pro čarodějnictví – a chci, abyste toto slovo vyslovili společně se mnou – řecké slovo použito pro čarodějnictví, je pharmakeia [farmakia]. Můžete opakovat společně se mnou? Pharmakeia [farmakia]. Kterému slovu z našeho anglického jazyka se podobá? Lékárna (angl. pharmacy). Anebo lékárnictví (angl. Pharmaceutical). Podívejme se do zákulisí a Pán nám otevře oči neuvěřitelným způsobem! Co dostaneme v lékárně? Léky (angl. drugs). Nemyslete si, že označují léky za čarodějnictví. Alespoň ty jako aspirin a podobně. Ale z lékárny (pharmacy) bereme léky (drugs). Definice slova pharmakeia je: Cokoliv, co ovlivní mysl tak, aby nenásledovala Boží vůli nebo Boží zákon. Cokoliv – jak jsem to říkal? **Cokoliv, co dělá to, že se mysl oddaluje od Boží vůle nebo Božího zákona.** Toto nám otevírá nový náhled na to, co čarodějnictví v Bibli znamená.

Mám otázku. Ovlivní marihuana – ganja, jak jí tady říkáte – kokain a jiné drogy mysl tak, že již nemůže následovat Boží zákon a Boží vůli? Zná někdo někoho, kdo má problém s čarodějnictvím? Wow ... Vidíte, bratři a sestry; myslím si, že jedna z věcí, které satan udělal, byla ta, že nám skrze zábavní průmysl představil tento obraz o čarodějnictví. Pokud uvidíme někoho, jak se prochází s kuřecí hlavou, obklopenou peřím – toto je čarodějnictví a musíme se toho držet stranou. A skutečně to tak je, ale bratři, je toho mnohem, **mnohem víc** ... Může alkohol ovlivnit mysl tak, aby nechtěla následovat Boží zákon a Boží vůli? Víte, jak se říká alkoholu? Spirit (česky lihovina anebo duch). Teď jste to pochopili. Bratři a sestry, chci říct, že důvodem, proč je tak těžké tyto věci přemoci, je ten, že tu nemáme co dočinění s přirozenými věcmi, ale s něčím nadpřirozeným. Snad televize? ... Může televize ovlivnit mysl tak, aby již nenásledovala Boží vůli, nebo Boží zákon? Znáte někoho kdo má problémy s čarodějnictvím? **Cokoli ovlivní mysl tak, aby již nenásledovala Boží vůli nebo Boží**

**zákon.** Nemluvím o jakékoli televizi, protože například dnes je tady televize také přítomna. Ale tento program směřuje díky Božímu milosrdenství naší mysl k Boží vůli ... Může hudba ovlivnit mysl tak, aby nenásledovala Boží vůli a Boží zákon? Bratři, máme tady co dočinění s čarodějnictvím. Když jsem pokládal otázku, zda byste se modlili, jako nikdy předtím kdybyste věděli, že musíte čelit čaroději, myslím, že všichni zvedli ruku. Důvod, proč se tak nemodlíme každý den – důvod, proč jsme se tak nemodlili dnes ráno – je ten, že pro většinu platí: „... *a tvým čarodějnictvím byly svedeny k bludu všechny národy.*“ S čarodějnictvím jsme konfrontováni jak my, tak i naše děti - **a my to považujeme za něco běžného. Modlíme se stejnými modlitbami!** Dnes večer budeme mluvit o tom, co znamená modlit se nadpřirozeně. Pokud bychom chtěli shrnout drogy, alkohol, TV, hudbu do jednoho výrazu, jak bychom to shrnuli? Nazvali bychom to zábavní průmysl. (angl. Entertainment industry) O tom to je, není to tak? Je to o drogách, o alkoholu, o všech věcech, které jsou záměrně dělané tak, aby odvedly naši mysl od Boha a zabránily našemu následování Boží vůle a Božího slova.

Pojďme si rozebrat slovo ‚entertainment‘ (zábava). Chci, abyste mi pomohli. Co to znamená ‚enter?‘ Znamená to vstoupit. Co znamená ‚tain?‘ Znamená to udržet, ovládat. A ‚ment‘ znamená určitý stav. Dohromady to znamená vstoupit, ovládat a udržet v posedlém stavu. Bible říká v Židům 13,1.2, že musíme s láskou přijímat hosty, i ty, co přichází odjinud, protože někteří, aniž to tušili, měli za hosty koho? Anděly. Pokud je možné přijmout dobré anděly, je možné přijmout také zlé anděly. Řecké slovo pro ‚entertainment‘ je pohostit, přijmout dovnitř. Je možné, že se přes zábavní průmysl můžeme stát hostiteli pro satana a jeho anděly?

Já nazývám zábavní průmysl černou dírou. Víte, co je to černá díra? Je to vesmírný objekt, jehož gravitační pole je tak silné, že z něj nemůže uniknout ani světlo. Bratři a sestry, mnozí z nás – a teď nemluvím jen o mladých lidech – mnozí z nás jsme uvězněni v černé díře. Mnozí jsme jí přitahováni. V této černé

dříve ztrácíme mladé lidi a děje se to i právě teď, když tu mluvíme. Ale mám dobré zprávy, bratři a sestry, protože existuje uniková cesta z této černé díry! Stojím tady před vámi jako člověk, který z ní unikl a přežil proto, aby o tom hovořil. Otevřete si Bible v knize Zjevení 12,9: „*A ten veliký drak – ten dávný had zvaný ďábel a satan, který svádí celý svět – byl svržen. Byl svržen na zem a jeho andělé byli svrženi s ním.*“ Proč byl satan i jeho andělé svrženi z nebe? V knize Izajáš 14,12-14 říká Bible, že satan chtěl být jaký? Jako Bůh! Satan chtěl být lepší a větší, než Bůh! Chci se vás zeptat: chtěl být satan oblíbenější, než Bůh? Chtěl být satan slavnější, než Bůh? Bratři, uvědomujete si, že touha stát se slavnějším, než kdokoli jiný, touha být uctíván, má svůj původ u satana? Uvědomujete si, že toto motivuje všechny, kteří chtějí vstoupit do černé díry? I já jsem chtěl být slavným.

Pamatuji si, jak jsem chodil na jeviště a viděl jsem lidi dělající tohle ... [*klaněli se*]. Co dělali? Uctívali mne. Nevěděli o tom, ale uctívali. Tito andělé byli svrženi, protože toužili po tom být slavnějšími, než je Bůh. Bible vypráví, že když Ježíš přišel, „... *ačkoli se nacházel v Božím způsobu existence, nepovažoval to, že je roven Bohu ...*“ ale udělal co? „*Ale zmařil sám sebe.*“ (NBK, Filipským 2,6) On nevyzdvihoval sám sebe, ale pokořil se ... Chci se vás zeptat na jednu věc: Kam byly tyto hvězdy svrženy? Dolů na zem. A je samozřejmé, že tyto hvězdy teď dělají to samé. Mimochodem, zmínil jsem tyto hvězdy, protože když čteme Zjevení 12,4, píše se tam, že satan smetl ocasem třetinu hvězd z nebe. Bible je nazývá hvězdami. **Tyto hvězdy byly svrženy na zem a dnes tady dělají přesně to, co dělaly i v nebi. Pobízejí lidi, aby sebe sami nazývali – hvězdami!** Takže máme fotbalové hvězdy, filmové hvězdy, basketbalové hvězdy, hudební hvězdy – **my uctíváme hvězdy, bratři!** Naše církev varuje před astrologií, amen? Říkáme, že astrologie není dobrá věc. Nečteme si horoskopy, naše životy se neřídí podle hvězd. Nechceme se zabývat čtením z hvězd, takže učíme a kážeme proti astrologii, jež je jednou z forem čarodějnictví. Ale bratři, je možné, že nás

satan klame? Je možné, že jsme zapojeni do astrologie, zatímco proti ní kážeme a učíme? Je možné, že řídíme své životy podle hvězd? Je možné, že se podle hvězd oblékáme a hovoříme podle nich? A děláním těchto věcí se zabýváme čtením z hvězd? ... Bible říká, že tyto hvězdy byly svrženy na zem. Můžete mi říct, kde je jejich domov? Někdo řekl Hollywood. Bratři, to není jen náhoda! Město ztracených andělů – Hollywood, Los Angeles (v překladu ‚Ztracení andělé‘), domov hvězd. Otázkou je: jakých hvězd? Těch, které padly z nebe. Bratři, toto je jejich hlavní město, odtud ovlivňují celý svět. Uvědomujete si to?

Kdo slyšel o Harry Potterovi? Dobře ... možná jste to nevěděli, ale Harry Potter měl kouzelnickou hůlku. Co o tom ale možná nevíte je to, že jeho hůlka byla vyrobena z něčeho, čemu se říká ‚holly tree‘ (cesmína ostrolistá). A ‚holly tree‘ je jeden z devíti posvátných stromů čarodějnictví. Tento strom je známý také jako ‚holly wood‘, byl používán k uspávání lidí. Pokud mi nevěříte, hledejte na internetu – napište ‚hůlka Harryho Pottera‘ a najdete ji. Harryho hůlka byla vyrobena z holly (cesmíny ostrolisté). Tento strom měl červené plody – jeho plody byly velmi lákavé, ale kdybyste je snědli, mohli byste zemřít. Vypadaly dobře, ale byly jedovaté. Strom byl používán při kouzlech k uspávání lidí nebo k pohodlnějšímu usmrcení. Bratři, je to jen náhoda? Je možné, aby byl Hollywood kouzelnou hůlkou satana? Je možné, aby **pomocí této hůlky uspával lidi a tím bránil i jejich vztahu s Bohem?** Když přišel satan zabavit Adama a Evu – vstoupit, ovládat je a udržet je v posedlém stavu – to chci říct slovem entertain (‚zabavit‘) – když přišel zabavit Evu, objevil se a řekl jí: „Hej, Evo! Já jsem ďábel!“ Co použil? Použil médium (prostředníka) – hada. Protože věděl, že pokud ho Boží lid uvidí takového, jaký je, ustoupí. Takže musel použít médium. Bratři, je úžasné, že možné číslo pro médium je média! ... Je možné, aby satan používal média dodnes jako médium pro naše zabavení? Aby **vstoupil, ovládal nás a udržoval nás v tomto posedlém stavu?** Ďábel říká: „Podívej, takto vypadá posedlý člověk!“ A ukáže nám koho?

Někoho, kdo slintá s pěnou okolo úst. Je tak? Někoho, kdo vypadá a chová se jako blázen. Ale bratři, podle toho, co jsme četli v Bibli, můžeme sedět tady v kostele, v obleku a být posedlí ...

Věděli jste, že definice slova ‚zábava‘ je: „Činnost poskytující rozptýlení – odvést pozornost?“ Taková je ve slovníku definice slova ‚zábava.“ Bratři, v dnešní době jsme zabaveni nepřitelem duší. Boží církev, naši mladí jsou zabaveni. ...

Odsuzuje Bůh v Jeho slově ‚channeling‘? Víte, co je to channeling? Channeling je mentální schopnost komunikovat se zlými duchy skrze médium. Jmenuje se to ‚Channeling.‘ Považuji to za nápadné, že když zapneme tu bednu, začínáme sledovat co? Kanály (angl. ‚channels‘). Je možné, že by měl ďábel určité kanály i pro nás? Je možné, že když si zapneme bednu a začneme sledovat některé programy, že se právě tímto koná ‚channeling‘? Je možné, že by ďábel rozšéval svůj charakter skrze mnohé kanály, které vy i já sledujeme? Uvědomujete si, že nám chce satan vtisknout svůj charakter? Když se vám líbí sex, má pro vás kanál. Když máte rádi násilí, má pro vás kanál. Bratři, když se díváme na tyto věci – pokud existuje mezi naší myslí a tou obrazovkou otevřený kanál, vkládá do nás ďábel svůj charakter – a když přicházíme do kostela, přinášíme tyto vlastnosti s sebou! A pak už si mezi sebou nerozumíme ... protože „*pohledem jsme proměňováni.*“

Programování. Víte, co to znamená programování? Něco nebo někdo je programován. Když se díváme na programy, musíme pochopit, že tak či jinak probíhá programování. Jsme programováni programem nepřitele. Co znamená ‚dálkové ovládání‘? Znamená to z dálky ovládat. Bratři, nepřítel má na mnohé z nás dálkové ovládání. Děsivé je, že ho nevidíme, protože je daleko. Říkáme: „Já tady nevidím žádný problém, já v tom nevidím nic zlého – nikdo mne neovládá!“ Bratři, jedna z věcí, kterou hřích udělal, byla ta, že oslepil naši schopnost rozpoznat, co je dobré a co je zlé. A nyní nazýváme dobré věci zlými ... jako například dobré kázání [*úsmev kazatele*] ... a zlé věci dobrými.

Omlouvám se za názornou ukázkou, kterou vám chci předvést, ale chci s vámi chvilku mluvit o hypnóze. Hypnóza probíhá, pokud jedna mysl ovládá tu druhou. Začneš se chovat způsobem, který u tebe není obvyklý, amen? Začneš se chovat, jako někdo jiný ... vždy to ilustruji takto – vydržte chvíli ... Když jsem byl kluk, chodil jsem takhle [*ukázka vzpřímeně chodícího muže pohledem nepřítomného*]. Pak, poté co jsem začal sledovat některé hip-hopové hvězdy a začal jsem sledovat, jak mluví, najednou se všechno stalo Yo! Sha! Začal jsem se chovat, jako někdo jiný, protože bratři, já byl zhypnotizovaný. Kalhoty mi začaly viset, najednou se mé oblečení změnilo, a co jsem si neuvědomil, bylo to, že **já společně se všemi svými následovníky jsme byli zhypnotizováni!** Když se dívám na církev a vidím naši mládež, děsí mě to! Před pár dny jsem byl na jednom srazu, kde dirigovala chór jedna mladá dívka, pocházela z Havaje ... zpívala a ... wow ... dělala to lépe než černoši. Bratři, **jsme hypnotizováni a ani si to neuvědomujeme!**

Otevřete si Bible v dopisu Koloským 1,23. Pavel říká: „... *pokud ovšem zůstáváte založení a pevní ve víře a neodchylujete se od naděje Evangelia, jež jste slyšeli.*“ Božím záměrem je, abychom byli pevně zakotveni v evangeliu, amen? Jaké je ďáblovo zaměření? Aby nás odchýlil od evangelia. Když mluví Pavel o odchýlení od evangelia, myslí tím fyzické odchýlení? Ne! Mluví o odchýlení v naší myslí. V Koloským 2,3 říká: „*Myslete na to, co je nahoře, ne na to, co je na zemi.*“ To znamená: nenechte vaše emoce a city, aby byly odchýleny od evangelia. Je zajímavé, že anglické slovo ‚move‘ (*odchýlit*) znamená pohnout, přesunout se ... je zajímavé, že angl. slovo ‚emotion‘ (*emoce*) se skládá ze slova se stejným smyslem, jako ‚move.‘ E-motion (motion – pohyb, posun). Když říkáme: „Byl jsem pohnut (dojatý),“ znamená to, že jsem byl přesunut. Říkáme, že naše srdce byla pohnutá. Charakter se skládá ze dvou věcí. Kdo mi může říct, které to jsou? Myšlenky a city. Tak to říká Duch prorocký. Charakter se skládá z toho, co si myslíme a co cítíme (emoce). Slovo, které tady Pavel používá,

je ‚metakineo.‘ Nemusíte ho opakovat, ale chci, abyste si všimli poslední části slova – ‚kineo.‘ Kterému slovu v našem anglickém jazyce se podobá? Kinetika, nebo kineze. Co znamená kinetika? Znamená to pohyb. Pavel říká: „*Nechci, abyste se pohnuli* (angl. ‚move‘) *od evangelia.*“ Kdo z vás ví, proč se říká filmu ‚movie?‘ Je možné, aby nás tyto filmy odchylovaly od evangelia Ježíše Krista? Uvědomujete si, že je po čas dvouhodinového filmu pohnuto vašimi emocemi do všech směrů? Pláčete, když hrdina umře, radujete se, když zemře ten zlý ... pláčete, jste šťastní, rozzlobení ... a vaše emoce jsou doslova rozdrásány. A po čas toho všeho přicházíme do sboru a naše emoce jsou ... Bratře, jak se máš? Vrrr!!! ... Kdo z vás ví, co je to telekineze? Telekineze je mentální schopnost hnout věcmi nebo je deformovat bez fyzického kontaktu. Telekineze je schopnost deformovat nějakou věc bez fyzického dotyku. Bratři, je možné, aby ďábel používal telekinezi pomocí filmů k zničení a deformaci našeho charakteru tím, že zničí naše emoce? Což je jedna polovina charakteru ... pochopení toho, že ‚kino‘ pochází od slova kineze je překvapující. Když jdeme do kina, jdeme tam, abychom – co? Abychom byli pohnutí ... Když vidíme filmy ... zkuste mi říci pár slov, které by popsaly filmy. Drsný, akční, vzrušující, dramatický, napínavý, ... všechny tyto věci jsou tak, tak vzrušující ... vzrušující, není to tak? Chci utéct, uniknout! Takže jdeme do kina, a když se vrátíme, jak se věci mají? Stejně nudně, a tak musíme co? Vrátit se do kina a vidět další filmy – kvůli tomu přece filmy jsou. „Akce, jakou jste ještě neviděli ... ještě více bomb! BUM!“ Už jste to viděli. Ale nabízí vám co? Víc, protože **lidský hlad po těchto věcech je stále větší a větší, je to jako droga!** Když jste se jednou chytli, nikdy nemáte dost. Potřebujete víc a víc a víc a víc. A pak, když přijдете do sboru? Jsem tady, pokouším se o to kázat Boží slovo: „Bratři, otevřete si Bible u ...“ Za mnou nic neexploduje, nic žhavého, žádný kouř – co se stane? Začnete usínat. Co si ale neuvědomíte je, že je to vlastně čarodějnictví. Ďábel vytáhne dálkové ovládání a zmáčkne ‚zdřímnutí.‘ Bratři, nemluvím o

těch, kteří mají zdravotní problémy. **Prorocký Duch říká, že pokud ve sboru při kázání Božího slova usneš, je to čarodějnictví!** Jsme vzrušení a dokážeme být vzhůru dvě hodiny při sledování různých věcí, ale pokud kazatel mluví víc než 45 minut, má potíže.

Víte, bratři, jedna z věcí, které ďábel udělal ... chci chvíli mluvit o videohrách. Videohry, které jsou součástí zábavního průmyslu. Uvědomujete si, že všechny hry jsou založeny na principu agresivity? Mám pravdu? Ano. Nezáleží na tom, o co jde – auta, násilí ... všechno je to založeno na principu agresivity. A ďábel říká: „Je to jenom hra, není na tom nic zlého!“ Problém je v tom, že Ježíš vstupuje i do světa představivosti a říká, že i tam je to hřích. „... *kdo hledí na ženu chtivě,*“ i když ve své představivosti, v mysli – je to hřích! Boží zákon se nezastavuje v určitém místě a neříká „tady už není můj prostor, je to jen fantazie.“ Bratři, když vraždíte v počítačové hře, stáváte



se vinní touhou zabíjet! Proto jsou počítačové hry spojovány s ozbrojenými útoky v tolika školách. Ve skutečnosti ďábel ví, jak mocná představivost je! Víte, co se může stát, když odevzdáme svou představivost Bohu? Bible říká, že potopa přišla, protože „*každý výtvar jeho mysli i srdce je v každé chvíli jen zlý.*“ (Gen. 6,5) Nemyslete si, že měli videohry, ale museli něco dělat ve své představivosti. Médium se změnilo, ale konečný výsledek je stejný. Izajáš 26,3 říká: „*Mysl upevněnou v tobě budeš střežit dokonalým pokojem, protože tobě důvěřuje.*“ (ČSP) Když si

všimnete poznámky, slovo použito pro ‚mysl‘ je ‚představivost.‘ Toho, kterého představivost směřuje k Bohu, tomu zaručuješ pokoj. Co chce ďábel udělat? Chce ‚metakineo‘ pohnout námi, pohnout naše emoce a naši představivost od Boha ... a odvádí dobrou práci.

Chci vám vyprávět příběh o jedné mouše. Jednoho dne si tato moucha poletovala a viděla oslavu na druhé straně místnosti. Viděla tam hromadu much, které vypadaly, jako kdyby tančily na papírovém pásu visícím ze stropu. Houpaly se ... a naše moucha si řekla: „Mami, oni se tam baví, cítí se dobře! Já chci taky na oslavu!“ Z jedné stěny se ozývá pavouk a říká: „Moucho, nechod tam! Oni se tam nebaví ... vypadají, že se cítí dobře, ale moucho – ty mouchy jsou tam uvězněné!“ Moucha říká: „Ale jdi ... neblázni ... nevidíš dobře ... jsem si jista, že mohou odejít, kdy chtějí ... nejsou chyceny ... jsi starý!“ Omlouvám se, neměl jsem to říkat, nechci si dělat srandu z mladých. Hovořím ke všem přítomným, OK? Takže moucha říká: „Nebudu tě poslouchat.“ Poletuje si dál ... jiný hmyz se pokouší zakročit a říká: „Moucho, prosím, nechodte tam!“ Moucha neposlechne. Přistane na oslavě a tam začíná zábava ... ale když chce odejít ... Bratři a sestry, to, co se tam děje, může vypadat jako zábava.

Charakter se skládá z myšlenek a emocí. Hudba se skládá ze dvou částí: textu a melodie. Text vyjadřuje myšlenky, melodie vyjadřuje emoce. Je tedy možné, aby byla hudba způsobem, kterým se mohou změnit naše emoce a náš charakter? Bratři a sestry, **hudba je jednou z nejsmrtelnějších zbraní, které v dnešní době ďábel používá proti Božímu národu!** Je opravdu jako droga. Je to už deset let ... někdy si jen tak jdu a najednou odněkud nějaká písnička. Protože text je hrozný, říkám: „Pane, dej mi vítězství!“ Víte, jak se říká: „Teď si žiju po svém, a když přijde čas, abych se odevzdal Bohu, udělám to!“ Možná to zní dobře, ale čím delší čas zůstáváš v táboře nepřítele, tím obtížnější bude odtud vyjít.

Původ rapové hudby ... V New Yorku docházelo mezi gangy k násilnickým činům a rap začal být populární. Lidé říkali: „Je to skvělé, protože si mohou vybit

svou agresivitu v hudbě a ta ukončí boje mezi gangy.“ Jedna věc je jasná hned od začátku – tato hudba s jejím hypnotizujícím a opakujícím se rytmem byla vyjádřením agresivity, vyjádřením hněvu a rebelie ... tak, jako rocková hudba je vyjádřením čeho? Vzpoury a agresivity. Stejně jako reggae ... Chci vám něco říci. Kdykoli hovořím o tomto tématu, hovořím s lidmi, vidím jejich reakce a zjišťuji tím, jak přemýšlejí. Někdy, hlavně tady, si lidé mysleli, že napadám svou kulturu. Nebo že není něco v pořádku s černošskou hudbou a měli bychom poslouchat bělošskou hudbu. Bratři, to není to, co říkám. O tom vůbec nemluví! Dokud jsem byl na střední škole, říkali mi Afrika, protože jsem byl plný černošské hrdosti – „Člověče, já jsem černoš!“ Jako kdyby to lidi neviděli ... chci vám říct, že ďábel mě lapil tak, že se všechno stalo černým. Černoši byli nejlepší lidi na světě. Černoši tak, černoši onak ... bratři, stejně uvažoval i Žid, který si myslel, že on je nejlepším na světě. Tady nejde o černocha nebo o bělocha, ale jde o ráj, nebo o peklo! „*Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadpřirozeným duchům zla.*“ (Ef 6,12) Pravdy, které jsem objevil, měly schopnost změnit život; myslím si, že nejlepší způsob, jak pomoci mým černým bratrům, není jít a mluvit k nim o černošské hrdosti, ale mluvit k nim o Ježíši. Doufám, že se nikdo necítí uraženě, protože já miluji své černé bratry. Amen? Miluji mou černou minulost, jamajskou minulost ... ale bratři, **já jsem předně křesťanem a až pak Jamajčanem. Jsem předně křesťanem a až pak černochem!**

Tato agresivní hudba se začala šířit po celém světě, a co si myslíte, že se pak stalo? Agresivita této hudby se přenesla na jiné lidi! Uvědomujete si, že hip-hopová kultura nepodporuje jednotu rodiny? Všechny tyto hudební styly jsou rebelské ... nikdy jsem neslyšel hip-hopovou skladbu o tom, jak někdo miluje svou ženu. Slyšeli jste snad někdy něco takového? Žádná ruka? **Něco takového neexistuje!** Je to vždycky o tom, kolik žen můžeš mít, kolik žen to, kolik žen

tamto, ... nemá to nic společného s jednotou rodiny. Hudba je vyjádřením emocí a emoce říkají: „Nechci následovat Boha! Chci dělat to, co se mi zachce – chci být rebellem!“ A když si poslechněš texty, tak říkají to samé – jsou rebelské. Hip-hopová kultura rozděluje rodiny, věděli jste to? Tyto hudební styly rozdělují rodiny. U nás doma – a to jsme nebyli křesťanskou rodinou – hip-hop rozdělil naši rodinu. Rodiče nám říkali: „Proč něco takového posloucháte?“ My jsme odpovídali: „Budeme poslouchat, co sami budeme chtít.“ Naši rodinu to rozdělilo, takže nás nemůže překvapit, že když to přineseme do sboru ... zjišťujeme, že se tu děje přesně to samé! Máme mládežnickou bohoslužbu, protože mladí se už nemohou modlit s dospělými ... **jako Boží národ bychom měli Boha uctívat společně, ale ani toto už neumíme dělat společně!**



**Není možné oddělit hudbu od kultury. Hudba – hip-hop, reggae, rock – jsou pouze odrazem čeho? Kultury. Není možné oddělit rockovou hudbu od rockové kultury. To není možné! Víte, co se stane, pokud začneme přinášet tuto hudbu do církve? Co myslíte, že bude následovat? Kultura! Najednou se oblečení, které bylo kdysi nevhodným, stane se vhodným. A když bude někdo kázat: „Jo, bratři, víte, o čem mluvím? Musíme se odevzdat Ježíši! Chápete to?“ Protože se budeme snažit dostat k lidem, sedícím v lavicích – lidem, kteří by už měli být křesťany ... **Bratři, satan nás oblékl****

**do roucha vlčího. A ohledně vlků – Bible hovoří o vlcích v rouše beránčím a důvod, proč Bůh nemá něco takového rád, je ten, že je to falešné. Ať je vlk vlkem a ovce ovci! Aby nebyl nikdo zmatený! Pokud se chci nechat sežrat, jdu k vlkům – když chci získat přítele, jdu k ovčím. Mluvíme o vlcích v rouše beránčím, ale přemýšleli jste nad ovci v rouše vlčím? Je možné, abychom v podstatě říkali: „Víš, já jsem ovce, ale budu se oblékat, chovat, vypadat a zpívat jako vlk, abych se dostal k lidem.“ Ne, bratři, Bůh říká: „Ať jsou vlci vlky a ovce ať jsou ovci.“ Musí být jasné hranice, protože oba zastávají nečestné principy. Když se na tebe lidé dívají, očekávají, že tě budou moci identifikovat jako křesťana. Hranice nejsou jasné, bratři a sestry ... Bible říká: „Strom se pozná po ovoci.“ (Mat 12,33) Když se podíváme na ovoce křesťanského rocku, křesťanského hip-hopu, křesťanského reggae, vidíme hlavně jednu specifickou vlastnost. Zatímco možná přivádí mladé lidi do církve, rozděluje mladé od starších členů církve. Ovocem je, že to způsobuje víc rozdělení než sjednocení. Bratři, poslední proroctví knihy Malachiáš, Starý zákon říká, že „přichází Eliášův duch, který navrátí srdce rodičů k dětem a srdce dětí k rodičům.“ **Ale toto rozděluje srdce rodičů od dětí a srdce dětí od rodičů! Kolik z vás věří, že to, co jsem řekl, je pravdivé? Kdo z vás to vidí? Pojděte, mladí, staří. Vidíme to, je to tak?! Je to zřejmé. Stačí se podívat na ovoce. „Já nevidím nic špatného ... co když ...“ Podívej se na ovoce!****

Nepřítel duší má plán a ten je směřovat zvláště proti budoucím kazatelům. Dovolte mi to vysvětlit. Protože se děje to, že tato hudba předhání církev, a my říkáme: „Pro mladé je to dobré.“ Co ale pokládáme za zvláštní je to, že poznání Bible mladých je čím dál menší a menší. Před 40 lety (a mně ještě není 40, bratři); před 40, 50, 60 lety znali naši mladí Bibli i pozpátku!!! Mohli kázat přímo z knihy Zjevení. Věděli o roce 1844, věděli o svatostánku a jeho částech, věděli o šelmě! Věděli, proč děláme to, co děláme ... a dnes to považujeme za zvláštní! Od chvíle,

kdy tato hudba pronikla do našich sborů, cítí se naši mladí méně a méně přitahováni studiem Božího slova, protože když ‚se cítím dobře,‘ musí to být svatost, když pláču, je to spravedlnost, když zpívám z celého srdce, musím být na Boží straně! A tímto nahrazujeme studium Božího slova. Toto je přesně satanův plán! Chce odstranit všechny kazatele. Všechny mladé, kterým Bůh řekl: „Chci, abys studoval Slovo!“ **Pokud dokáže odstranit touhu po studiu Božího slova, získáme po jedné generaci církev, kterou už nerozpoznáme!** Vše bude samá píseň „Ježíš tě miluje! Sláva Bohu!“ Bez podstaty – **je to něco hroživého!** Protože, bratři, i já jsem mladý – a když se dívám na mladé, kteří se připravují na službu Bohu, dostávám strach!



Vidím, že dalším ovocem je nenávisť. Bible hovoří o tom, že když někdo nenávidí svého bratra, není s kým? Není s Bohem! Pavel pozvedá jeden princip – znáte ho všichni: „*Je-li jídlo kamenem úrazu pro mého bratra, nechci už nikdy jíst maso, abych nepřivedl svého bratra k pádu.*“ (1 Kor 8,13) Pavel pozvedá jeden princip evangelia. Říká: „Poslouchejte! I když máte svobodu, pokud je to urážlivé pro někoho jiného, křesťanské je to nedělat!“ Někteří říkají: „Můžu si dát trochu vína, to je v pořádku ...“ Může to tak být, ale když víš, že kvůli tobě to někdo jiný uvidí a řekne: „I já si dám trochu vína,“ a pak zabije něčí dítě, ty si řekneš: „Možná je to v pořádku, ale něco takového neudělám!“ A bratři, to není v pořádku! Protože víme, že

Ježíš pil nekvašené víno. Je rozdíl mezi Božím a babylonským vínem, rozumíte mi. Takže se děje to, že jakmile tato hudba přichází, víc a víc a víc lidí říká: „Nezajímá mě, co si myslíš! Nezajímá mě, co cítíš. Můžeš sedět a netleskat. Můžeš se bránit, jak chceš – my to tu převezmeme!“ **Bratři, to je duch nenávisť! Duch neúcty!** Ježíš řekl: „*Mnozí mi říkají: Pane, Pane ... a tehdy jim říknu: Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne ...*“ Kolik z vás je schopno se vzdát něčeho, co někomu jinému vadí? Zvedněte ruku a buďme upřímní, prosím! ... Dobře, některé ruce se nezvedly ... to je dobře, jsme upřímní. Bratři, pro některé z nás je důležitější to, co chceme my, než to, co je nejlepší pro tělo Ježíše Krista!

Pokud si otevřete Bible ve Skutcích apoštolů 16, blížíme se k závěru ... někdy ... [úsměv kazatele] Skutky 16. Často slyším lidi používat věty, jako např. Můžeme klást spoustu otázek, ne? Můžeme diskutovat o všem možném, amen? Jsou tisíce dotazů, které mohou být položeny ... Bratři, dnes ráno vás chci povzbudit k tomu, abyste jeli domů a studovali sami pro sebe! Já nemám všechny odpovědi, mám jen to, co mi Bůh řekl – ale abyste byli přesvědčeni, musíte věřit, a proto musíte jet domů a studovat sami pro sebe. Ale nejeďte s tím, že ‚já tomu tak věřím a tak to cítím ...!‘ Někteří možná říkají: „Já tomu nerozumím.“ Neříká Bible, že musíme mít oči pomazané, abychom viděli? „Já na tom nevidím nic špatného.“ To je proto, že naše oči nebyly pomazány! Lidé se mě stále ptají: „Ale co když jsou ty texty dobré? – mluvě o hudbě. Chci vám říct příběh ze Skutků 16. kapitoly, kde je Pavel konfrontován s jednou ženou posedlou zlým duchem ... kdo si na to vzpomíná? Ve Skutcích 16,16 Bible říká: „*Když jsme šli jednou do modlitebny, potkala nás mladá otrokyně, která měla věšdeckého ducha a předpovídáním budoucnosti přinášela svým pánům značný zisk. Chodila za Pavlem a stále za ním volala: „Toto jsou křesťané, držte se od nich dál!“*“ Co o nich ve skutečnosti řekla, že jsou? ‚Služebníci nejvyššího Boha‘ ... a dělají co? ... ‚Zvěstují nám cestu ke spáse.‘ Chce se vám věřit tomu, co jsme četli? Tady máme zlého ducha, říkajíc



jaká slova? Dobrá, pravdivá slova. Kolik z vás si myslí, že s tím byl Pavel spokojený? „Ano, je to čarodějka, ale říká správné věci ... takže nakonec dobrá kombinace.“ Myslíte, že s tím byl Pavel spokojený? Sledujme, co se děje dál. „*A to dělala po mnoho dní.*“ A Pavel – co? „**Pavlovi to bylo proti mysli ...**“ Bratři, **musí nám to být proti mysli, když vidíme směsici mezi svatým a rouhavým!** Pavel se proto obrátil na toho ducha a řekl: „*Ve jménu Ježíše Krista ti přikazuji, abys z ní vyšel!*“ Chcete vědět, proč to Pavel udělal? Protože pochopil, že zesměšňovala evangelium! Tady máme čarodějku, zapletenou do čarodějské kultury, vypadá jako čarodějka, obléká se jako čarodějka, ale říká dobrá slova. Lidé říkají: „Hle, podívejte se na tuto čarodějku ... je dobrá, ne? Ona to tak dělá, tak kde je problém?“ Víte, co říkáme my? „Podívejte se na naše zpěváky křesťanského rapu. Oni to tak dělají, musí to být v pořádku!“ **Je to v pořádku, bratři?** Bratři, když hrdě vystupujeme, zesměšňujeme tím Boha – a teď mluvím o sobě: s dredy a v této pozici říkající: „Dělám to pro Ježíše!“ Vše je to jen z namyšlenosti! Viděli jste už někdy pokorného rappera? Bratři, v těchto sférách není možné být na jevišti pokorným. Je to nemožné! Nepojedeš tam, abys skromně řekl: „Chci vám zazpívat písničku o Ježíši ...“ Vysmáli by se ti, je to tak? Musíš: „Yee ...“ Bratři, **je naprosto nemožné být pokornými na jevišti. Nemůžeš chodit pokorně – musíš chodit tak, jak se chodí, mluvit tak, jak se mluví ...** je to nemožné, tyto dvě věci se neshodují!

Pro každý originál existují dva padělky. Co jsem řekl? Pro každý originál existuje co? Dva padělky. Jeden pro svět, jeden pro církev. Dábel ví, že se církev nechytne do stejné pasti jako svět, a tak použije trik ... dovolte mi vám vysvětlit, o co jde – bude se vám to líbit. **Ďábel používá takový trik – je to slovo na sedm písmen. Dává ho před všechno a tím mate křesťany. Kdo ví, jaké je to slovo? To slovo je ‚křesťan.‘ Křesťan. Stačí, když položí slovo křesťan před cokoliv, a křesťané jsou naprosto oklamáni!** Tak to udělal s uctíváním božstev: pohané uctívali slunce, a tak si řekl: „Takhle nemůžu křesťany oklamat,

musím to pokřesťanštit!“ A nahradil sedmý den týdne (den uctívání Boha) prvním dnem týdne ... Tak to udělal s mluvenými jazyky; existují čarodějové a čarodějky, kteří blábolí. A říká si: „Křesťané se na ně podívají a řeknou si: „Je to fakt šílený a praštný.“ Ale pokud před to přidám slovo křesťan, dosáhnou toho, aby to vypadalo jako dobrá věc, ...“ **Takže církev začíná mluvit takzvanými jazyky, které jsou padělky opravdových biblických jazyků. Slyšel jste někdo o křesťanském boxerovi? Vstoupíš do ringu a pomodlíš se k Bohu, abys dal soupeři KO.** Bratři, kolik z vás něco takového vidělo? Nedělám si z toho legraci – stačí, pokud tam přidáš slovo ‚křesťan‘ ... dnes už existuje křesťanský rock, křesťanské reggae, křesťanský hip-hop. Pokud budete hledat na internetu, najdete i křesťanské čarodějky ... nevěřte mi, že? Kdo z vás tomu věří? **Vyhledejte ‚křesťanské čarodějnictví‘ a zjistíte, že existují čarodějky, které si říkají ‚křesťanské čarodějky!‘ Stačí jenom přidat slovo ‚křesťan,‘ a najednou jsme všichni oklamáni. Najednou jsme všichni chyceni do pastí!**

Chci vám něco přecíst a pak už se přiblížíme ke konci. Existují studie o hudbě – kdo z vás to zná? Existují vědecké studie, ve kterých se prozkoumávají různé hudební styly a porovnávají se s jinými. Vložili do klecí s různými hudebními styly myši. V jedné kleci používali rockovou hudbu. Myši byly zavedeny do labyrintu v této kleci a rocková hudba hrála na stejné úrovni, jako v ostatních klecích – byla čistě instrumentální. Za pár dní zpozorovali, že v této kleci s rockovou hudbou nemohly už myši najít cestu přes labyrint a skončilo to tím, že na sebe navzájem zaútočily a pozabíjely se. Zatímco myši z ostatních klecí našly vždy cestu přes labyrint. Bratři, pokud jste toho názoru, že hudba nemá vliv na náš charakter, stačí to přezkoumat vědecky. Podívejte se na toto hluboké prohlášení. Je to z knihy Maranatha, strana 234 – úžasné prohlášení: „*Věci, které jsem popsala, mi ukázal Bůh, že se stanou před ukončením zkušební doby. Budou se projevat podivné věci, budou vykřikovány s bubny, hudbou a smysly racionálních bytostí, budou tak*

zmatené, že nebudou schopni se správně rozhodnout. A toto vše bude nazváno pohnutí od Ducha svatého. Tímto způsobem se Duch svatý **nikdy neprojeví, v takovém rámusu!** To je výmysl satana, aby skryl své metody, aby zmařil čistou, upřímnou, zušlechťující a posvěcující pravdu pro tuto dobu. Tento rámus šokuje smysly a narušuje to, co kdyby se provádělo správně, tak by bylo požehnáním. Moc satanova zastoupení se smíchají s rámusem a hlukem do jednoho karnevalu, a toto je nazváno jako působení Ducha svatého!“ **Bratři, toto bylo napsáno před 100 lety. Když se dnes podíváme na dnešní církve – hovořím o všech denominacích – dívám se na dnešní církve a víte, co vidíme? Už to není o Božím slově, ale o tom, jak to udělat ještě zábavnější ...**

Bratři, bojujeme s nadpřirozenými silami,



kolik z vás to vidí? Je to boj proti nadpřirozenu. Existuje důvod, proč jsme závislí. Je to proto, že máme co dočinění s něčím nadpřirozeným. Bratři, pokud nemáme nadpřirozenou sílu od Boha – a dnes večer o tom budu hovořit; pokud nemáme nadpřirozenou sílu Boha, budeme oklamáni čarodějnictvím. Chci vás vyzvat právě teď. Když se Efezané stali křesťany, Bible říká, že spálili čarodějnické knihy. V té době byly knihy ... když jsem se vás ptal na čarodějnictví, někteří jste řekli: „Toto poselství není pro mne, protože neznám

nikoho, kdo má co dočinění s čarodějnictvím – a ani já to nedělám. Jsem dobrým křesťanem.“ **Teď jste si uvědomili, že máte doma „čarodějnické knihy.“ Víte, co tím myslím ... Máte videokazety, DVD, hudbu, věci, které sledujete v televizi ... o kterých teď víte, že jsou silou čarodějnictví ...** Ptáte se, proč nedokážeme mít čisté myšlenky. Ptáte se, proč nedokážeme být zapálení – Bible říká, že musíme být horcí, amen? Víte, že Bůh říká, abychom byli studení nebo horcí, ale ne vlažní? Jak se stáváme vlažnými? Smíšením horkého se studeným ... uvědomujete si, že **není možné, abychom byli horkými a studenými [v angl. cool] zároveň?** Všimněte si, že jsem říkal „cool!“

Je nemožné hořet pro Boha, a zároveň být „cool“ pro svět! Bratři, právě teď vás Bůh volá, hovoří s vámi a říká vám: „Synu, dcero, chci, aby ses zvedl a přišel sem dopředu. Máš doma různé věci a já jsem tě už dávno prosil, aby ses jich zbavil ... dnes je ten den, kdy se můžeš rozhodnout.“ Chci začít s lidmi mladšími než 25 let. Všichni pod 25 let, kteří si řekli: „Pane, dnes jsem vyslyšel tvůj hlas! Mám některé tyto věci, čtu ve hvězdách, jsem zapletený do astrologie, sleduji hvězdy, můj život je veden hvězdami, míchám svaté s rouhajícím se ... potřebuji Tvou sílu, abych spálil své čarodějnické knihy!“ Chcete přijít sem dopředu? Pokud jste nahoře, prosím, čekáme ... prosím, přijďte! Bratři, než přijdete dopředu, rád bych vám řekl ... v knize Daniel 12,3 Bible říká, že Boží hvězdy budou zářit jako záře oblohy.

Existují dvojí hvězdy – je to válka mezi hvězdami. Existují hollywoodské hvězdy a Boží hvězdy. Boží hvězdy směřují naši pozornost ke Kristu, Jitřence. Hollywoodské hvězdy směřují lidi k tomu, aby je uctívali. Existuje válka mezi hvězdami a Bůh volá mladé hvězdy, aby povstaly a šly proti proudu, který strhává církve. Aby řekli: „Já něco takového neudělám! Já stojím pevně a silně! Bratři, je příliš málo mladých hlasů, které by se tomu dnes postavily! Mladých lidí, kteří ještě znají Bibli, je příliš málo! Všichni Boží andělé se budou radovat, až vás, mladé hvězdy, uvidí, jak říkáte: „Stačí! Konec se

světem! Konec s beránky ve vlčím rouchu nebo s vlky v beránčím rouchu! Budu ovci! Budu zářící světlo, budu zářící hvězdou pro Ježíše!“ Všichni víme, že toto poselství bývá nejlépe přijato od mladého člověka. Víte to! Pokud by to samé kázal někdo starší, jistě byste si řekli: „Neví, o čem mluví!“ Sláva Bohu! Chci, abyste se navzájem postarali jeden o druhého!

Zapalte velký oheň! Jed'te domů, zvolte si den a řekněte: „Přineseme všechny věci a zapálíme je! Dáme slib Bohu, že budeme stát pevně a silně na Jeho straně!“ Pokud vás, kteří chcete přijít, je víc, přijd'te, prosím. Pokud je tady mladý člověk, který ještě teď sedí, bojuje, třese se ... chci tě sem pozvat, bratře. A možná jsou dva, tři ... Duch Boží ti říká: „Nezůstávej sedět!“ Neuposlechni ďáblové lži, která říká: „Nemusíš se toho teď vzdávat, uděláš to později!“ Nepslochej ho. Žádám tě, vstaň a přijd'. Prosím! Prosím, bratře, prosím, sestro. Přijd'! Víím, že ďábel mluví, ale Bůh mluví také! Prosím, poslechni jeho hlas!

Teď chci vyzvat ty nad 25 let ... nezajímá mě, kdo jste, nezajímá mě vaše pozice ve společnosti nebo vaše váženost. Jsi chycen v černé díře a viděl jsi její vliv ve svém životě. Řekni dnes: „Bože, spálím čarodějnické knihy. Už nedovolím, aby byla má mysl odvrácená od pravdy Tvého Slova, a budu číst Bibli jako nikdy předtím! A chci se stát silnou zbraní pro Tebe, Ježíši Kriste! Prosím, bratře, sestro, přijd'. Nenech satana, aby tě zastavil! V této místnosti probíhá neviditelný boj – právě teď! Dobří, ale i zlí andělé mluví, andělé naléhají, říkají: „Synu, dcero, sestro, přijd' sem dopředu! Podívej se na to, co Ježíš Kristus pro tebe udělal! Nedovol, aby Jeho oběť byla zbytečná. Bratři, víte, kolik církví potřebuje slyšet toto poselství? Já jsem jen jeden člověk ... Bůh nehledá superstar a já nejsem superstar. Není mým posláním nebo mým záměrem projít světem jako jediný hlas. Bůh hledá i jiné, další lidi. On se nedívá na jejich tvář! Chce, aby i další lidé povstali s přesvědčením ...

Nakonec pro ty, kteří sedí a kteří získali vítězství nad černou dírou, sláva Bohu za vás! Vy, co sedíte a nezískali jste vítězství

nad černou dírou, vy, kteří bojujete nebo jste možná rozzlobení kvůli tomu, co jsem dnes ráno řekl ... víím, že se nezlobíte na mě, víím, že mě milujete – zlobíte se na toto poselství. Bratře, sestro, já vás miluji – Bůh vás miluje! I když to teď nechápete, Bůh vám otevře oči. On vás přivede k pochopení, pokud Jej budete hledat z celého srdce!

„Nebeský Otče! Pane, Tví andělé dnes ráno zvítězili. Naše oči se otevřely a vidíme válku, která je před námi. Otče, chceme Tě poznat jako nikdy předtím! Pane, chceme k Tobě přijít jako nikdy předtím, protože, Otče, nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti nadzemským duchům zla. Nestačí kázat pravdu jen o této církvi; lidé přichází do kostela, ale jsou stále chyceni v černé díře. Otče, ujel nám vlak ... prosíme, ukaž nám, co musíme udělat, abychom vysvobodili i ostatní z otroctví tohoto světa! Prosíme, abys vylil Ducha svatého, který tu dnes ráno byl přítomen, aby působil na každého, kterého si vyvolil, aby šel dál s tímto poselstvím. Otče, dej jim dvojitou dávku pravdy, síly a slávy! Pane, využij je mocným způsobem, aby odhalili podvody nepřitele ...“

Zde videozáznam končí. Kdo má internet, doporučuji si kázání poslechnout, je zajímavé vidět reakce posluchačů, skromnost a výrazy kazatele, místa, kde kazatel horlí a zdůrazňuje myšlenky, které jsem se snažil zachytit tučným písmem. Kázání je k dispozici online v titulcích na stránkách: [www.neuveritelnaodhaleni.cz](http://www.neuveritelnaodhaleni.cz). Celá adresa je uvedena pod nadpisem na počátku tohoto přepisu poselství. Já osobně děkuji Bohu za toto poselství, skrze které mi Bůh dal sílu vyhodit určité čarodějné knihy. Prosme Boha o tuto sílu, protože vnímám, že toto poselství je z Ducha svatého. Amen.

*Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce ve vzdoru! (Židům 3,15)*

S přáním Božího požehnání.

*Ivor Myers*

*Ze zvukového záznamu zapsal: Lukáš Sabela*

# „JDĚTE“

*František Poslušný*

„JDĚTE“ pověděl Ježíš svým následovníkům krátce po svém zmrtvýchvstání. Neřekl jim jenom „*jděte*.“ Podal jim k tomu bližší vysvětlení, proč mají jít a co mají dělat při svém jítí. Neměla to být jenom jakási procházka, turistická túra, při které by se měli zmínit o smyslu a účelu svých cestovatelských úkolů. Bylo to cestovatelské poslání ryze evangelizačního charakteru. Ne za účelem poznávání krás přírody tehdejší Palestiny. Bylo to jednoduché a jasné poslání. Je zajímavé, že nikdo se neodvážil poopravit toto zmocnění ani v maličkostech. Dokonce ani odvěký nepřítel satan kupodivu v ničem neprotestoval. Nezaháležel, ale dělal všechno pro to, aby jejich poslání co nejvíce zkomplikoval, a tak v konečném důsledku překazil záměr, ke kterému Ježíš své následovníky posílal a také vybavil. Ani později si nikdo nedovolil Ježíšovy vyslance jinak omezovat.

Až středověk „mašinérie satanova“ přitvrdila - a zato pořádně a citelně. Po hrozných dobách komunistického útlaku jsme prožívali relativní čas svobody a volnosti, který jsme ne vždy dobře využívali. Nyní se naskytly příznivé okolnosti a mnozí se jali jich využít, jak bylo možné. Někteří podporovali toto dílo finančně, jiní zorganizovali mnohé náležitosti s tím spojené, jiní tomu věnovali svůj čas, který by byli mohli využít jinak.

A potom to přišlo. **Naši zmocněnci, kteří byli za tímto účelem vybaveni volebním mandátem, zbystřili a poznali, že se děje něco, co je mimo dosah jejich kompetencí.** A to byla chyba. Nebudeme

pátrat po příčinách a detailech (přestože o nich víme a známe je). Dobře rozjetý vlak se snažili zastavit, a tak zatahli za záchrannou brzdu - podobně jako v době počátků evangelizace, kterou popisují Skutky. Tehdy také neměli kněží a vůdcové náboženského života všechno pod kontrolou. A tak jednali. Jak? To máte ve svých Bibliích, tam se to dočtete. **Něco podobného se stalo právě teď.** Ovšem důsledky nebyly kriminální. Přece jenom je to o 2000 let později - a potom - Ten, který i nás poslal, to nedovolil.

## „Pastýřské listy a pastýřské cesty“

Někteří, vybaveni oficiálním mandátem, začali psát různé „pastýřské listy“, ve smyslu, že „Velký spor není v zájmu církve“, a podobně. **Ptáme se tedy: Co je v oficiálním zájmu církve???** Zatím nikdo na to nedokázal odpovědět tak, aby to bylo přesvědčivé pro všechny. Vlak se nezastavil, přestože brzda byla utažena. Akce „Velký spor“ pokračuje dále ke spokojenosti mnohých, knihou oslovených. A jak to všechno dopadne? Mistr říká a stále to platí: „Jděte!“ On sice neříká „Nestarejte se“, ale je to patrné z jiných míst. Nedávno jsem byl informován, že jeden oficiální představitel navštívil nejmenovaný sbor, kde byl na otázku VSV dotazován, a bylo řečeno, že je to dobrý způsob oslovení veřejnosti. S tím ale onen „vyslanec Kristův“ rozhodně nesouhlasil. Prosím, na to má svo-

bodné právo. Ale jak se ukázalo, vadily mu jisté obrázky na obálce a jiné uvnitř, mezi textem. To prý musí odtud zmizet.

**Milému zmocněnci bych jenom chtěl připomenout, že slovo „musí“ platí jenom v případě smrti. To musí každý, bez rozdílu postavení nebo funkce. Všechno ostatní se za předem stanovených podmínek „může“. Doufám, že zmíněný administrátor i toto ví, ale zkouší, kam až se svými ultimáty může jít. Duch Kristův je duch svobody, ne diktátu.** Ostatně - ani Ježíš si nepočínal. On sám, který dal člověku ducha svobody, nikdy jej neznásilňoval, a nikdy takovýmto ultimativním způsobem člověka „neumravňoval“. Nikde o tom v Bibli nečtu. Stanovil podmínky: To je za to... a to za ono... Vyber si, ale musíš počítat s důsledky podle toho, co si vybereš. Všechna negativa, projevující se ve společnosti, nacházíme v různých obměnách i v životě církví, bez rozdílu jejich konfesní příslušnosti nebo názvu. Abych uvedl alespoň některé: Touha po moci, centrální řízení, (i když to má za určitých okolností své výhody) otázka vlivu, a odmítání osobní odpovědnosti, v neposlední řadě - téměř všechno je o penězích, a proto i stát chce mít nade vším kontrolu. To ale nejsou atributy, se kterými by církev Kristova měla pracovat.

Ještě několik slov k „problému Velký spor“. Ve svém pověření kázat evangelium všem bez rozdílu nezahrnul Mistr pod význam „kázat“ jenom skutečnou službu slovem v Bohoslužbě. To trvá sotva 45 minut, v dnešní době dokonce jenom 15 – 20 minut - a co potom?

Mimochodem, kolikrát jste, milí čtenáři, slyšeli kázání o trojandělském poselství? Sami si odpovězte. Já to vím velmi dobře. O tom se nemluví vůbec. Náměty dnešních kázání jsou: Láska v různých obměnách, vzájemná jednota, Kristus za nás všechno udělal, radujme se, příliš se v ničem nešťouřejme, a hlavně - věrte duchovním, oni jsou tu od toho, aby

vedli a řídili lid. **To je duch novodobého křesťanství – duch ekumenizmu a laciné milosti. Vůdcové vám zaručují, že všechno bude dobré a všichni máme jistotu spasení, a podobně. To je moderní náboženství.** Otázka ovšem je: co je to pravé náboženství, co je to pobožnost nebo zbožnost? Dnes se ale měří všechno ziskem, který z toho plyne. Pavel píše svému žákovi Timoteovi, že zbožnost nebo pobožnost je ziskem teprve tehdy, umí-li člověk být spokojený s tím, co má („na tom, což má, přestat umí“). Zesvětatštění postavení a funkce to ale z velké části vylučují, a to je problém dnešního křesťanství. Tak tomu bylo už v minulosti, že hierarchie v jakémkoli postavení vedla ke korupci a porušování základní spravedlnosti - viz. Kaz 5,8.

Z titulu exekutivní moci státu může být zakázáno cokoliv - i Ježíšův příkaz. Tak to dělala a dělá církev, která uzurpovala moc samému Bohu. Tento duch je znát i v onom „svobodném“ ekumenickém společenství, ve kterém sice církve mohou rozvíjet své sebeurčení, ale běda - bude - li to kolidovat s posláním nebo učením jakékoli jiné církve.

Trojandělské poselství bezpochyby existenčně „vadí“ tomuto společenství, jehož určující silou je „matka všech církví“, církví, které jsou v tomto sdružení zainteresovány. Takže v důsledku toho jsou na závalu i obrázky a fotografie na obalu i uvnitř VSV. A to už nemluvě o textu, který je uvnitř, který popisuje funkci a popis práce oné duchovní mocnosti, které dosud mnozí nepřipisují nijak zvláštní roli. Přesto zmiňovaným administrátorům - ačkoli tvrdí, že jejich církev není členem ekumeny - vadí pouhý obrázek a fotografie. Ve Zjevení 13. a 14. kap. se popisují praktiky této mocnosti, která poroučí všem, (Zj 13,16) co mohou, a co ne. Nedivme se, že nikdo není rád a spokojen, je-li identifikován jako nebezpečný. Písmo to tak dělalo vždycky, a proto bylo ničeno a jeho

širitelé perzekuováni. Tato doba sice minula, ale nový návrat se dle prorockých předpovědí blíží. **A synové světla přitom asistují! Proto stále platí: „B D Ě T E!“**

## Sola scriptura

Právě tak platí slova ap. Pavla, který napsal svým spolubratřím do Soluně: **1Te 5,21 „Všechno zkoušejte. Co je dobré a správné, toho se držte.“** Jediné měřítko, kterým se dá a může zkoušet všechno, co je nové a neosvědčené, je Písmo. To ale předpokládá, že budeme Písmo znát dobře a lépe než ti, kteří s „novinkami“ v křesťanském směřování přicházejí a je vykládají. Často přicházejí s myšlenkami Písma tak umně formulovanými, že jenom dobrý znalec Písma pozná, že je to zdeformované. Sice ne moc, ale přece. V takových případech je nade všechno ctít a v pokoře respektovat heslo reformace „Sola scriptura“. **Jenom Písmem se dají bránit a odrážet všechny pokusy, jevící se jako pravda, což ale je d'ábelská praktika.** S takovou fintou přišel satan i na Ježíše v domnění, že ho obalamutí. Při druhém pokušení na něho zkoušel citaci starozákonního výroku tak, že zaměnil jistou část za svůj trik v domnění, že tak Ježíše přelstí. Tady se ale přepočítal. Ježíš dobře znal sílu Písma a ihned poznal, že bylo v tomto případě zneužito. Porovnej: Mt 3,6.7. se Ž 91,11.12.

Malé pozměnění, sotva postřehnutelné v přívalu slov a přesto podstatné v důsledcích. „Na všech cestách tvých...“ to bylo důležité. To, k čemu nutil satan Ježíše, to nebyla Ježíšova cesta. Cesta poslušnosti - to byla cesta Ježíšova. Tak podobně se snaží výše zmiňovaní věrozvěstové obelstít pozornost věřících. Jak se to zdá nevinné a nepodstatné, ale jaké to může mít důsledky. Bible učí, že lépe je poslouchat než obětovat (modlit se za všechno a všude). Tím ale nechci oslabovat vznešenou přednost modlitby. Pa-

matujme na to a nenechejme se oklamat v „slibných lidské moudrosti řečech.“

1K 2,4. Tentýž Ježíš, který vyslal své služebníky se slovy: „**JDĚTE**“, při jiné příležitosti vyprávěl jinou příhodu, smyslem ale stejnou jako naše poslání. Lk 14,23. „**Vyjdí na cesty a mezi ploty, ať se naplní dům můj.**“ Celé nebe vybízí ty, kteří znají pravdu, aby se bez výhrad zasvětili zvěstování pravdy, jak je jim oznámena v poselství třetího anděla. Působení démonských sil ale vybízí každého křesťana, aby zůstal na svém místě a důvěřoval svým vůdcům.

## Pro věrné, ale přesto váhající

Dílo, které nám bylo svěřeno, je veliké a důležité. V něm je zapotřebí mužů věrných, moudrých a nezištných, kteří vidí, co to je se v nezištném úsilí věnovat záchraně duší, a ne setkáním se s církevními představiteli. **Není však zapotřebí mužů vlašných, neboť takové nemůže Ježíš použít.** Potřebuje takové, jejichž život svědčí o tom, že obdrželi a jiným zvěstují světlo, život a milost. Církev neodpadne, když její členové budou hledat pomoc u trůnu milosti. Odpadne ale, když je milost hledaná u církevních vůdců. Nesmí se ale při tom zapomínat na důležitost poslání, jehož cílem je spása duší, které jsou ohroženy záhubou. Bůh chce působit skrze posvěcenou, sebezapírající církev, nepřizpůsobující se trendu doby a jeho obyčejům. Chce viditelně a slavně zjevit svého Ducha, v době, kdy satan se vším podvodem rafinovaně pracuje na oklamání duší, a to jak kazatelů, tak i lidu. **“Neměla by se církev probudit ke své zodpovědnosti???”** Bůh čeká na to, aby mohl udělit svého Ducha, největšího misionáře, jakého svět kdy poznal, těm, kteří budou v pokoře a sebezapření s ním spolupracovat.“ (ISM 117)

# „VÍM, KDO JSI TY – TEN SVATÝ BOŽÍ“

Mk 1,24

Ján Kováčik

Jsme vůbec schopni pochopit biblickou zvěst o narození Pána Ježíše, a kdo On vlastně je? V Něm vstupujeme na svatou půdu, On byl počat tajemným způsobem skrze Ducha Svatého. Tímto aktem – Svatý Bůh, „jehož původ je ode dnů věčných“ – přišel mezi nás v lidském těle jako zaslíbený Immanuel (Iz 8,8; Mt1,23).

Ježíš přišel, aby nejen nám, ale i andělům zjevil Boha a Jeho lásku. Přišel, aby dal do chodu plán vykoupení, který byl do té doby „tajemstvím skrytým po věky“ a zapečetěným. (Kol 1,26)

O tomto tajemství vykoupení bádali a snažili se do něj nahlédnout nejen svatí Boží lidé, kterým Duch Kristův, přebývající v nich, v záblescích nebeské slávy ukazoval na Kristova utrpení, ale i andělé žádostivě pátrali a přáli si vidět na vlastní oči to, o čem bylo psáno v nebeských knihách. (1Pt 1,10-12)

Jak proroci, tak i andělé museli čekat na čas, až hodiny nebeského orloje ukážou, kdy se dostaví „plnost času“. A právě v tu chvíli plného napětí a očekávání:

„Nad pahorky betlémskými se shromáždily nesčetné zástupy andělů. Očekávali znamení, aby světu mohli oznámit šťastnou novinu.“ TV 24; DA 47

„Dnes se vám narodil Spasitel, kterýž jest Kristus Pán...“ (L 2,11) Čtyři tisíce let museli Adamovi potomci čekat na splnění daného zaslíbení! Proč tak dlouho? Já to nevím! Mohu jen tolik říci, že čas do té doby nebyl ještě zralý. Bůh vládne nad časem a disponuje s ním dle své svaté vůle. (Ž 81,16; kral.př.: Ž 90,10) Bůh, když formoval naši zemi, nastartoval i její čas, čas jejího oběhu kolem Slunce (1M 1kap.) a pak později, po potopě, střídání ročních období. (1M 8,22)

Z vězení vyslal Jan Křtitel delegaci svých učedníků k Ježíši s otázkou: „Jsi Ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?“ (Mt 11,3) „Čekat jiného?“ A koho? Bude poslán někdo „jiný“, aby zachránil lidstvo? Přece už v ráji bylo dáno zaslíbení. (1M 3,15) Odpověď nalezneme ve Zjevení 5. kap. Když apoštol Jan spatřil knihu zapečetěnou – knihu Božích zaslíbení – a nebylo nikoho, kdo by byl hoden tu knihu otevřít a její pečeti odstranit, dal se do pláče. V tom jeden ze starců ho oslovil a sdělil mu radostnou zprávu:

„Neplač, hle, zvítězil Lev z pokolení Juda, kořen Davidův! On otevře tu knihu a jejích sedm pečeti.“ (Zj 5,5)

Dokážeme si v té chvíli představit úžasnou radost, která naplnila Janovo srdce? Vždyť v pravé chvíli se na scéně objevil Ten, na kterého čekali všichni věřící, počínaje Adamem, a který byl Touhou všech věků.

## Dvě Ježíšovy otázky

Když jednou procházel Ježíš se svými učedníky okolní vesnice kolem Cesareje Filipovy, nečekaně se jich zeptal: „**Za koho mě mají lidé?**“ Mohlo by se zdát, že chtěl vědět „veřejné mínění“, týkající se Jeho osoby. To ovšem nepotřeboval zjišťovat, jelikož dobře věděl, co v člověku je, jak lidé smýšlí. (J 2,25) Přesto chtěl slyšet od svých učedníků, aby Mu to řekli. Jejich odpovědi bylo, že jedni Jej považují za Eliáše, jiní za Jana Křtitele, případně Ho považovali za některého ze starozákonních proroků. Dokonce byli takoví, kteří na Něj pohlíželi jako na schopného krále. Avšak žel, nikdo, nikdo Ho nepovažoval za Mesiáše!

Znát mínění jiných může být prospěšné, ale nebude nic platné pro mne, když já nebudu o Pánu Ježíši vědět, kým je On pro mne. Apoštol Pavel to vyjádřil takto: „Já vím, komu jsem uvěřil!“ A právě o to jde! Vědět, že On je můj osobní Spasitel.

Ta první otázka o veřejném mínění byla učedníkům dána jako startovací. Sloužila k tomu, aby i oni měli možnost vyjádřit svoji víru v Něj. Proto jim vzápětí položil druhou otázku, týkající se jejich smýšlení: „**A za koho mě pokládáte vy?**“ Patřit do skupiny učedníků ještě nemusí znamenat, že vím, co Ježíš pro mne znamená.

Petrova pohotová odpověď zněla: „Ty jsi Kristus, Syn Boha živého.“ Petr vyznal za všechny a Ježíš tuto odpověď víry přijal. Ale proč bylo nutné, aby si uvědomili, kým je jejich Mistr? Měli se setkat s pomluvami ze strany kněží a farizeů, které o Ježíši tito lidé budou rozšiřovat. A aby ve zkouškách obstáli, museli stát na vlastních nohou víry. A to platí až doposud.

## „Ježíši – Ty jsi Svatý Boží“

Název článku jsem zvolil z události, která se stala jedné soboty v synagoze, v Kafarnau. Klidnou sobotní atmosféru přerušil nečekaně podivný hlas muže tam přítomného, posedlého zlým duchem, který kromě jiného hlasitě zvolal: „Ježíši Nazaretský, vím, kdo jsi, ten Svatý Boží.“ (Mk 1,23.24)

I démoni věděli, kým a kdo Ježíš je! Museli přiznat Jeho svatý a Božský původ. Oni Ho totiž znali už od doby, kdy byli svatými anděly a On byl jejich velitelem; a později, když jednali podle Lucifera a v nebi nastal boj, tehdy byli Michalem - Ježíšem z nebe vyhoštěni.

### Proč se o tom zmiňuji?

Důvod je ten, že nejen duch světské hudby proniká do našeho duchovního života, do sborů: podobně proniká do našeho prostředí i zobrazování Pána Ježíše. Proto se ptám: Jakým právem, když On je Svatý Boží? Kdo z malířů, filmařů žil v době, když Boží Syn, jako Syn člověka, žil na této zemi a viděl Ho? Kdo zachytil na papír rysy Jeho tváře?

On Bůh a Stvořitel, skrze Něhož bylo všechno, viditelné i neviditelné učiněno, klade nám otázku: „Ke komu tedy připodobníte Boha silného? A jaké podobenství přirovnáte jemu? (Iz 40,18) Celá tato kapitola Izaiáše proroka pojednává pouze o Pánu Ježíši; bude dobré si ji proto přečíst.

Jaký lidský materiál – který člověk může posloužit jako předloha ke zpodobnění svaté tváře Božího Syna, Syna člověka? Takový člověk se ještě nenarodil! Každý narozený člověk někdy zhřešil, kdežto Ježíš, i když se narodil v lidském těle, byl bezhříšný! Přesto myslím, že žil zde jeden člověk, který se sice nenarodil, ale byl bezhříšně stvořený, ten Mu mohl být předlohou – ADAM!

Měl jsem možnost sledovat jedno DVD, „Zfilmovaná Bible“, které se prodává ve sborových traktátech. Jedná se o zfilmované Evangelium podle Matouše. Vydalo štúdio Nádej, Slovensko. V těch mnoha příbězích Ježíšova života na zemi nesčetněkrát byla Jeho svatá tvář zobrazována nějakým hercem, případně za peníze najatým člověkem. Proč se mezi námi šíří takovéto „svaté obrázky“?

Každý člověk ví, jaký život vedou herci a lidé, kteří jsou dalecí od biblických zásad! Jak si hříšník může dovolit vystupovat v roli TOHO, který „je znamenitější, nežli deset tisíců jiných?“ (Pís 5,10) Pouze On sám může poskytnout sebe k ztvárnění Svě tváře. To však nikdy neučiní.

Ano, pouze Jeden jest „nad všechny jiné...“ On jediný má jméno nad každé jméno! Zdůrazňuji: „Kdo jsi ty, človče, že se odvažuješ propůjčit svoji tvář Tomu, kterého nikdy žádný malíř neportrétoval? Jan Křtitel, který Ježíše křtil, představil Ho zástupu jako Beránka Božího, a řekl: „kterému nejsem hoden, sehnout se, rozvázat řemínky u obuvi jeho.“ (Mk 1,7) Pán Ježíš varoval: „Mnozí přijdou pod jménem mým, řkouce: Já jsem Kristus.“ Kdo tedy vystupuje v Jeho roli, zda v TV, divadle nebo filmu, Ježíš ho označuje jako falešného Krista! Proto pozor!

### Jak si ceníme a vážíme Pána Ježíše my?

Jakou úctu máme k Němu? V době, kdy žil na této zemi, mezi svým lidem, který měl tolik proroctví o příchodu Mesiáše, nepoznali v Něm Pomazaného Svatého, který byl raněn pro nepravosti naše“ (Iz 53, 5–7) a proto Ho ukřižovali. Smutné! Jistě byly výjimky - ostatky, jejichž víra byla založena na starých proroctvích, jako Simeon, Anna, Zachariáš i Alžběta, pastýři a další, zářící vírou do svého okolí, jako drahé kameny v slunečním jasu...

Jak jsme na tom my? Milujeme Ho? Milujeme svého Pána tak, jak Sunamitská to vyjádřila o svém Milém? – „Já jsem Milého mého, a Milý můj jest můj.“ (Pís 6,2) Oslovujeme Ho s úctou a s pokorou? Existuje něco - dobré nebo zlé - co by nás mohlo od Něj odloučit?

„Ti, kteří se budou snažit být poslušní všech přikázání Božích, pocítí protivensství a výsměch. Mohou mu čelit jen v Bohu. Aby mohli obstát ve velké zkoušce, která je čeká, musejí porozumět vůli Boží, jak je zjevena ve Slově Božím... „Jen ti, kdo posilní mysl pravdami Bible, obstojí v posledním velkém boji... Stojíme nohama na skále neměnného Slova Božího? Jsme připraveni zůstat při obraně přikázání Božích a víry Ježíšovy?“ VLB 423: GC 593-4

Na závěr uvažování si dovolím použít dojemný příběh, který byl nastartován v době 2. světové války ale vyvrcholil až dlouho po jejím skončení.

Jednoho mrazivého rána roku 1942 spatřil mladý muž v koncentračním táboře za plotem z ostnatého drátu dívku, která se mu zdála krásná jako sluneční světlo. Dívka si ho všimla a její srdce se rozbušilo. Chtěla vyjádřit své city, a tak mu hodila před plot červené jablko. To jablko se pro něj v tu chvíli stalo symbolem života, naděje a lásky. Když ho zvedl, jakoby paprsek slunce



osvětlil jeho temný svět. Andělská tvář a plachý úsměv mladé ženy setrvaly v jeho mysli. Další den opět toužil ji spatřit. Když se přiblížil k plotu, k jeho velké radosti tam byla. Čekala na příchod toho mladého muže, který se tak podivuhodně dotkl jejího srdce. Stála tam s dalším červeným jablkem v dlani. Bylo neobyčejně chladno a mrazivý vítr smutně skučel. Navzdory tomu dvě srdce plála láskou a další jablko překonalo plot. Několik dní se tato setkání opakovala. Dva mladí lidé, každý na jiné straně plotu, se mohli na pár chvil na sebe dívat. Každý jen na malý okamžik. Ale i když byla tato setkání tak krátká, zažehla jiskřící plamen.

Jednoho dne mladík dívce smutně oznámil: „Zítřka mi už jablko nenos, nebudu tady, posílají mě do jiného tábora.“

To odpoledne odešel od plotu se zlomeným srdcem. Od toho dne, kdykoli přišly okamžiky smutku, myslel na krásný obraz dívky, který mu uvízl v paměti. Vzpomínal na její oči, několik slov, které spolu prohodili, na červené jablko. Byla to pro něj jiskra radosti uprostřed nekončícího smutku. Celá jeho rodina za války zahynula a i jeho život byl téměř zničen. Avšak obraz dívky s nesmělým úsměvem mu i v těch nejtemnějších chvílích přinášel radost, odvalu a naději.

Uplynula léta. Jednoho dne se ve Spojených státech shodou okolností setkali dva dospělí lidé a začali si vyprávět o svých životech.

„Kde jste byl za války“?, zeptala se žena.

„V koncentračním táboře v Německu“, odpověděl muž.

„Pamatuji si, jak jsem přes plot házela jablka jednomu mladému muži, který byl také v koncentračním táboře,“ zavzpomínala žena.

Se srdcem v hrdle se muž zájímavě zeptal: „A řekl vám jednoho dne, abyste mu už nenosila další jablka, protože jej posílají do jiného koncentračního tábora?“

„Ano, ale odkud to víte?“

Zadíval se jí do očí, jakoby spatřil hvězdu padající z nebe. „Já jsem byl tím mladým mužem.“

Zavládlo ticho. Tolik vzpomínek, stesku a radostí z opětovného shledání.

Slova mu vázla v krku, ale pokračoval dál:

„Toho dne mě od tebe oddělili, ale nikdy jsem neztratil naději, že tě znovu uvidím. Chtěla bys, prosím, být mou ženou? Vezmeš si mě?“

Když ji pevně objal, ona mu rozechvěle šeptala do ucha: „Ano, ano. Tisíckrát ano.“ (*Alejandra Bullón, Znamení naděje, str. 84-87*)

Tento svět je jako zralé ovoce připraven ke sklizni. Ježíš Kristus se vrátí, aby ukončil dlouhou a smutnou historii hříchu. Přichází, aby tě vzal domů. Přichází, aby ti řekl, že nikdy neztratil naději, že tě uvidí u sebe v bezpečí po celou věčnost. V nebi je pro tebe připraveno místo, bez tvé přítomnosti to nikdy nebude ono. Jsi to nejvzácnější, co má Ježíš na zemi. Právě takový, jaký jsi, se všemi svými smutky i radostmi, se zápasy a konflikty, se svými dobrými stránkami i chybami, jsi pro Ježíše důležitý. Tak důležitý, že přišel, aby pro tebe zemřel na kříži Golgoty. On se vrátí, aby tě vzal domů, jsi připraven se s Ním setkat?

Jak odpovíš? A co uděláš, kde patříš ty a tvoje rodina, kam jdeš ty a tvoje děti, jak čteš Bibli a čteš ji vůbec?

*Ján Kováčik*

---

## „Učením rozličným a cizím nedejte se točit...“

Žd 13,9

**Odpadnutí, nebo falešné přestupky málokdy přicházejí zdola, ale shora. Satan toho mocně využívá. Jak daleko se mu daří pronikat do církve, svědčí Duch prorocký: „Mnozí budou na našich kazatelkách třímat v ruce pochodeň falešného prorockví, zapálenou pochodní satanovou.“ (TM 439)**

„Nebezpečí posledních dnů visí nad našimi hlavami. Satan se ujímá vlády nad každou duší, která se se vši rozhodností nepoddá vládě Ducha Božího.“ (TM 79)

„Není-li pravda nastolena na trůnu srdce a nestane-li se rozhodný přechod ze tmy do světla, pak ti, kteří nesou posvěcenou odpovědnost, jsou služebníky temna, slepí vůdcové slepých. „*Jsouce jako oblakové bez vody, jimiž vítr sem i tam točí, stromové uvadlí, neužiteční, dvakrát mrtví a vykořenění.*“ (Ju 12) Bůh požaduje, aby každý vzývající Jeho jméno měl pravdu ve svém srdci. Doba, ve které žijeme, to vyžaduje. Věčnost toho vyžaduje. Čisté náboženství toho vyžaduje.“ (TM 81)

„Ti, kdo nejsou zvyklí bádát sami v Bibli, ti mají důvěru ve své vedoucí a přijímají jejich rozhodování, a tak mnozí zavrhnou ona poselství, která Bůh posílá svému lidu, nepřijmou-li je tyto vedoucí bratři.“ (TM 106-107)

# Lidé dvojí tváře

František Poslušný

Takoví vždycky byli, stále jsou a i v budoucnu budou. Tomu nás učí zkušenosti života. Jsou v politice, obchodě, kultuře, a co je nejvíce znepokojivé, jsou i v náboženském prostředí. Ještě znepokojivější je to, že jsou velmi obtížně čitelní. Umí se totiž velmi dobře krýt a maskovat, dokonce bych řekl, že jsou v tomto odvětví činností mnohem lepší než v té oficiální, kterou ve skutečnosti zastávají. Žádné prostředí není tohoto neoblíbeného jevu ušetřeno. Taková je skutečnost a tato skutečnost je vskutku neradostná. Všechna odvětví lidské činnosti jsou tímto jedem pokrytectví prostoupena do té míry, že se běžně říká: „Dnes není možné už věřit ničemu.“

Nejznepokojivější je, že i v náboženské oblasti to platí, a to je velmi zlé. Duchovní, a to napříč celým spektrem církevního života, pronášejí prohlášení, nad kterými „zůstává rozum stát“, takže nevíte, zda je to skutečná pravda, nebo jenom přefeknutí, či nepovedený žert. Jak to mají lidé poznat?

Duchovní byli do určité doby vnímáni jako lidé, kteří s takovými věcmi neměli nic společného. Neměli lhát a většinou také nelhali. Doba se ale změnila. Můžeme se měnit ale i my lidé v náboženském projevu s měnicí se dobou? Zdá se, alespoň podle změny projevů náboženských vůdců, že ano. Není to ale

způsob, který by se líbil běžnému, nábožensky orientovanému člověku. Tím méně **biblicky založenému křesťanovi**.

Takoví lidé, (kteří to tak chápou a praktikují), jsou charakterizováni titulem **lidí dvojí tváře**. V náboženském prostředí pro tento jev nacházíme v Bibli slovo **pokrytec**. To je člověk, který něco říká, ale jinak dělá. Řeč Nového zákona, řečtina, pro to měla zvláštní výraz **hypokrités**. To je člověk, který představoval někoho, kým vlastně nebyl. Takoví jsou



**Prosim, otočte obrázek o 180 °**

dnes lidé, které známe pod pojmem **herec**. Oni také představují, hrají někoho, kým vlastně nejsou, s tím, že svoji roli dovedou někdy sehrát opravdu mistrně. A někdy se stává, zvláště v poslední době, že někteří vůdcové náboženských společností také k nerozeznání hrají svoji roli „dvojího agenta“. Jedině tak je možné si vysvětlit jejich nepochopitelná prohlášení ve smyslu náboženského směřování jimi reprezentovaných společenství. To, co by ani ve

snu nikoho nenapadlo před dvaceti, třiceti lety, to teď prezentují jako normální a téměř hotoovou věc, bez ohledu na to, co tomu řekne celé společenství, které navenek reprezentují a o něm rozhodují. Divné, že ano? I mně je to divné, a tím divnější, že nikdo k tomu neříká nic, ani se neozve. Už to samo o sobě je znepokojivé a alarmující.

Kde zůstaly demokratické a biblicky zakotvené principy, které nemá nikdo a v ničem měnit nebo všelijak obcházet? Ani volební mandát k takovým krokům nikoho neopravňuje. Podle místa Písma dle Jakuba 1, 8 jsou to „lidé dvojí mysli, a také dvojí tváře, nestálí na všech cestách svých.“ Podle téhož autora 4, 8 ale také pyšní. Podle Žalmu 12, 3 nejen dvojí tváře a rozděleného srdce, ale i lež je v jejich repertoáru mluvy. Takovým se zdá, že konají dobře, ve skutečnosti je to zlo. Př 12, 15; 14, 12. Je hodně míst v Bibli, která takový způsob jednání odsuzují, zdá se však, že to nic takovým lidem neříká. Jmenují se bratřími, ale svými postoji čest tomuto názvu, ani samému Veliteli, pod kterým slouží, zase až tolik nedělají. Zdají se být ovečkami stáda, ale jen zdají. Matouš 7, 15.

Ježíš Kristus, pokud zde žil jako člověk, věnoval těmto lidem pramálo pozornosti, kromě toho, že je dobře identifikoval. Matouš ve svém písemném záznamu jim věnoval celou jednu kapitolu, kde pro ně zvláště vyčlenil 8x slovo **běda** a v něm vystihl dvě tváře jednoho a téhož člověka. Vůbec jejich společenství nevyhledával, snad kromě toho, byl-li jimi vyprovokován, a on se provokovat ani nenechával. Přesto ale k jejich špatnému vlivu čas od času musel něco říci, přetekla-li hranice jakési únosnosti, a to proto, že jejich vliv měl zničující účinek na obecný lid. Lid se totiž nechal jejich „zbožností“ často obelstít.

Jak je tomu dnes? Nechá se dnes lid obelstít? Nebo snad není nikdo, kdo by se k tomu propůjčil? V každém případě bychom měli být bdělí a nenechat se svést v „slibných lidské moudrosti řečech.“ 1K 2, 4. Rovněž tak platí rada všem věřícím, navzdory prohlášením vůdců církve: **„Všechno zkoušejte, co je dobré a správné, toho se držte.“** 1Te 5, 21.

Jediné měřítko, kterým se může a má zkoušet, co je dobré a správné, co je nové a neosvědčené, je Písmo. To ale předpokládá, že ho budeme dobře znát, a to ještě lépe než ti, kteří s takovými novinkami v křesťanském směřování přicházejí a lidu nabízejí, jako v Písmu zjevenou Boží vůli. Rozpoznáme to? V dobách minulých století přicházeli mnozí s takovými novinkami.

Heslo reformace „**Sola scriptura**“ ale takové kamufláže rozpoznávalo právě díky tomu, že takové a podobné postupy Písmo odhalovalo jako nebiblické a nekřesťanské. I sám Ježíš ihned rozpoznal trik nepřítele, který sice přišel s citací Písma, čímž Ho chtěl zmást, aby se podvolil jeho intrikám. Porovnej: **Mt 3, 6-7 se Ž 91, 11-12**. Malé pozměnění v přívalu slov pravdy Bible, přesto podstatné v důsledcích. **(na všech cestách svých)**. To, co nabízel nepřítel Ježíšovi, nebyla jeho cesta. Jeho cesta byla cesta poslušnosti, ne cesta novátorských experimentů, která se nám nabízí a jež nám někteří „věrozvěstové“ představují jako cestu Boží pro moderní církve 21. století.

**My nechceme být moderní církvi pod ekumenickým velením, nýbrž bojovnice pod Ježíšovým vedením a jenom Jemu se chceme líbit a jeho rozkazy poslouchat. 2Tm 2, 4. Tak podobně se snaží někteří „věrozvěstové“ obelstít pozornost věřících různými usneseními konventů a výborů, zatímco jasná pravidla Písma jsou očividně znevažována. Navíc jsou mistrně kamuflována různými modlitebními shromážděními, za všechno a všude, aby tak byla dodána celé věci jakási bohulibost. Jak dlouho se nechá Boží lid ještě mámit, jako kdysi mámil svými čáry onen Šimon ve Skutcích 8. kapitole, než byl odhalen?**

On měl ale jedno velké „štěstí“, když skutečně uvěřil a byl pokřtěn a zachráněn. Tehdy vyslanec Boží, Filip, měl úspěch proto, že Duch Kristův pracoval v něm a Filip byl poslušný všech slov Ježíšových a neuplatňoval své nebo cizí názory a myšlenky. To je podstatný rozdíl oproti současným vůdcům, kteří mají ale **stejně povinnosti a poslání**. Někteří říkají: „Dnes je ale nové poznání v některých věcech a to by mělo být zohledněno v našem náboženském postoji.“

Ptám se: Jaké jsou a v čem jsou „nové“ ony poznatky? Všichni souhlasí s tím, že pro celé křesťanské spektrum jsou závazné požadavky Písma. Ale téměř celé spektrum křesťanů má mnoho „výjimek“, porovnáme-li jejich křesťanskou praxi s tím, co stojí v Písmu.

A ti, co dosud byli světlou výjimkou v tomto ohledu, a za to byli označováni za zá-

koníky a podobně, se v současnosti přizpůsobují jenom proto, že jejich představitelé se rádi podřizují v zájmu jednoty nebiblickým ustanovením konventů a shromáždění, nerespektujících Písmo. Je takové společenství možné nazývat křesťanská církev? Ztělesňuje vůbec ideály Kristova učení a postojů? Není mým cílem nikoho ovlivňovat v jeho uvažování, jenom dávám některá fakta a otázky k přemýšlení. A to přece není nic, za co bych měl být

trestán nebo dokonce zatracován. Ostatně ani to, myslím, nehrozí a **domnívám se, že inkviziční praktiky** jsou pohřbenou minulostí, ačkoli co se týká budoucnosti, nevím, nevím, čeho se ještě dočkáme. Ať už se dočkáme čehokoli, jedno pěkné ujištění nakonec: „V pohledu do budoucna se nemusíme obávat, (strachovat), ledaže bychom zapomněli na to, jak nás Bůh v minulosti vedl.“



Na západ? Na východ? Na Ukrajinu! Jistá paní nadchla svým povídáním o sanatoriu na Ukrajině spoustu Čechů. Těch, kteří jsme se tam vypravili, bylo asi padesát, v našem termínu patnáct. Kdybychom ale věděli už v Kroměříži, jak je to daleko, možná bychom se rozhodovali déle. Asi 1200 kilometrů - jako z Prahy na jih Francie. Nicméně myslím, že mohu říct, že nikdo nelitujeme, že jsme takovou dlouhou cestu podnikli. Stálo to za to!

#### Cesta

Cesta do sanatoria byla skutečně daleká a dlouhá. Někteří jeli auty s přespaním cestou, někdo jel autobusem (26 hodin cesta...), někdo letěl do Kyjeva a pak vlakem a taxíkem. Cesty byly různé cíl jeden. Sanatorium „Náš domov“ ve vesničce Novy Obichody ve Vinické oblasti asi 200 km od Kyjeva. Abych se přiznal, musel jsem nejdříve zjistit, kde přesně je Kyjev, o Vinici jsem vůbec nevěděl a sanatorium jsem jen velmi těžce našel na *googlovských* mapách. Kam jsme se to rozhodli jet?

#### Ředitelka

Paní Slepjenčuk je skromná paní před důchodem, ale stále sršící nápady. A nejen malými. A navíc nápady v její hlavě realizuje s lidmi, které téměř zázračným způsobem dokáže nadchnout. Pro své vize, ale hlavně pro „práci na Boží vinici“. To, co jsme my viděli a zažili, bylo fungující sanatorium na velmi vysoké úrovni. Vybavení, odbornost, společenství, lidskost – všechno krásně společně fungující. Jen zdálky jsme nahlédli i do velikého sboru a zdravotně-misijní školy, které jsou přidruženy k sanatoriu. Tato žena je motorem tohoto všeho, ale zdá se, že všechno tak nějak funguje bez ní. Zjevně nemá problém s předáváním pravomocí, a dlouhodobou motivací lidí. Jen náznakem jsme zaslechli, že tady její plány nekončí, chystá se založit specializované samarium blízko Kyjeva pro léčbu srdečně cévních onemocnění, se kterými mají dobré výsledky...

#### Domov

Hned na začátku mě oslovil osobní přístup. Měl jsem „svého instruktora“ a „svoji

doktorku“. Sanatorium podle svého jména se stal našim domovem a já si tam skutečně připadal, jako by mě přijali do rodiny. Můj instruktor o mě pečoval velmi vzorně. Jmenoval se Alek a staral se vlastně o všechno. Připravil mi ráno čaj, který jsem měl pít vždy před jídlem. Nevím, jak jiným chutnal, ale ten můj byl odporný. Ale když tvrdí, že je to pro mé zdraví... Alek pak mě zasvětil do všeho, co a kdy bude probíhat. Také on byl tím, kdo prováděl zdravotní procedury, které mi doktorka naordinovala. Tak, jak mi masíroval záda, to dosud nikdo neudělal. Ten osobní přístup byl velmi příjemný, dovoloval mi velmi rychle si zvyknout na režim sanatoria.

## Jídlo

To by chtělo samostatnou kapitolu o jídle. Jednak jsme měli tzv. „Kulinarnij klas“, kde se z nás stávali kulináři v přípravě zdravé stravy, také jsme to ochutnali druhý den na snídani :). Strava byla veganská, bez masa, mléka. Prakticky všechno bylo vypěstované přímo v sanatoriu (snad kromě rýže a banánů). Tedy asi v bio kvalitě, ale na Ukrajině „bio“ nepoužívají. Bohatá snídaně, hodně ovoce, nejrůznější kaše, výborný domácí chléb. Oběd z mnoha chodů – polévka, jídlo, přílohy, spousta čerstvé zeleniny. Skoro vždycky jsme toho snědli více, než by stačilo pro utišení hladu. Hlavní kuchařka nám vždy před každým jídlem řekla, co máme na stole a z čeho jsou jednotlivá jídla udělaná. Sbíhaly se nám sliny a bylo to všechno výborné. Krásné na pohled a chutné. Marně vzpomínám, jestli nám tam něco nechutnalo. Snad jsme byli jen překvapeni jinou chutí, než jsme očekávali. Největší překvapení nás čekalo večer. Možná až tady nám došlo povídání na „zdravotní lekci“, že jídlo má být 40% ráno, 50% v poledne a 10% večer. Bylo to tak. Těšili jsme se na plný stůl jako ráno a v poledne a dostali jsme misku s kompotem a pečivo nebo talíř syrové zeleniny... Ale zvykli jsme si.

## Zkusíme to?

Večer v pokoji jsme si s ženou řekli, že by stálo za to zkusit dělat všechno přesně tak, jak nám zde doporučují. Tedy i zkusit jíst jen 3x denně. A vůbec nic mezi. Já měl dříve pořád takovou fobii, hlavně když jsem prošel okolo něčeho zdravého. Trochu si zobnout. Nemohl jsem si nevzít. Zvládnou to? Když člověk nebude schopen žít zdravě tady, tak kde jinde? K tomu, co předkládají, přece už není třeba přikládat cokoli jiného! Podpořili jsme se v tom vzájemně, zkusili

to, zvykli si a i teď doma v tom s minimálními úpravami chceme pokračovat.

## Ráno

Ranní probuzení bylo časně. Ale kupodivu jsme oba byli probuzení už chvíli před zvonečkem. Asi to bylo tím, že jsme toho večer moc nesnědli a tak se naše tělo těšilo do nového dne. Věřím, že nejen na to skvělé jídlo, ale na všechny části dne. Zvuk zvonečku byl příjemný. Případlo mi to jako na horách. Miluji hory. Nevím proč - možná, že člověka trochu povznáší, mračna zůstanou kdesi dole. Dívat se na problémy jako na mráčky shora je úžasné. Zdola mraky stíní, zakrývají slunce. Shora jsou naopak krásné, osvětlené sluncem. Mraky v údolích, kdy jsou vidět jen vrcholky kopců. Úžasné je ráno na horách - svěží ráno, vycházející slunce, mraky v údolích, vrcholky kopců nad tím vším. Jako koupel mraků v mračích. No a k tomu ještě zvláštní hudba. Z údolí pomalu přichází. Zvonečky a bílé tečky oveček na protějším kopci. Přesně takto jsem si připadal ráno při probuzení. Ovečkou byla vnučka našich sousedů, která běhala po sanatoriu.

## Jitřní zamyšlení

Proč se máme zamýšlet hned ráno? Někteří si přispali, a o zamyšlení přišli. Ale stabilní účast ráno říkala, že jsme nechtěli přijít o další krásné ráno. My jsme takto vstávali se stomatologem Romanem. Možná jako první vstalo naše tělo a mysl až pak při zamyšleních. Nejdřív mluvil spíše o zdraví tělesném, pak o psychice a nakonec více o zdraví duchovním. Na základě biblických příběhů nám přibližoval pojetí celostního zdraví, které pro nás připravil sám Stvořitel. Mluvil o lidech, kteří prožili uzdravení. O zázracích, které se staly. Nemohu asi prozrazovat témata, ale hned první mi utkvělo v hlavě. Mluvil o Námánově uzdravení. Námán chtěl být uzdraven zázrakem od zázračného proroka. A najednou mu byla ukázána jednoduchá vodoléčba. Ponoř se ve špinavém Jordánu. Normální procedura. Normální dívka, která mu doporučila jít k prorokovi. Zdánlivě obyčejný prorok. Žádná velká gesta, nic okázalého. Léčitel si pak nechce ani nechat poděkovat. Nestojí to za řeč? Právě ta normálnost byla pro nás osobně zázračnou léčbou. V sanatoriu jsme nepoznali něco, co nejsme schopni dělat sami. Celé to sanatorium bylo takové normální...

## Instruktoři

Přišlo mi, že všichni tam umí všechno.

Doktorka občas seděla na recepci. Recepční předvíčovala na rozsvičce. A všichni pořád v pohodě. Tak očividně zdraví a pořád dobře naladěni lidé, to bylo nakažlivé. Bylo na nich přímo vidět, že to, co nás učí, to co s námi dělají, mají vyzkoušené i na sobě. Sami se tím řídí, není rozdíl mezi sanatoriem a jejich životem. To bylo pro nás největším argumentem, že jsme do toho šli naplno.

Slyšel jsem příběh, který se tady stal. Zahraniční návštěva přijela do sanatoria. Chtěli něco darovat jako sponzorský dar. A zaujalo je, jak jsou instruktoři usměvaví a dobře naladěni. A uzavřeli sázku. Jestli budou takoví vždycky, tak zdvojnásobí svůj dar pro sanatorium. A snažili se. Dívali se večer do domovů instruktorů. To přeci není možné, aby byli stejní i v soukromém životě! Někdy přeci musí být normální! Sázku prohráli. A prohráli ji rádi. Zjistili, že je možné být pozitivní celý den a že to může být normální :).

## Lidé

S mnoha novými lidmi jsme se tam potkali. Seznámili, spřátelili. S Čechy, s Ukrajinci i Rusy. Oprášili jsme trochu ruštinu, kterou do nás na základní škole hustili už od třetí třídy. Škoda, že jsme tehdy měli zábrany se ruštinu učit. Jazyk ani lidé za podrobenost Sovětskému svazu ale nemohli. Povídání o procházkách bylo také terapií, mohli jsme se v mnohém obohatit, sdílet.

Krásné bylo, že jsme měli i v tom všem programu čas se sdílet, povídat si. Nejvíce asi na procházkách. To byla úžasná terapie.

## Sobota

Všichni instruktoři slaví sobotu. A tedy v sobotu nepracují. Byli jsme zvědaví, jak to udělají. V sobotu skutečně procedury, tedy ty léčebné, nebyly. Odpolední procházka se změnila na odpolední výlet. Ale velmi nás oslovil už večer v pátek, tedy začátek soboty. Sešli jsme se společně a zpívali písně. Rusky, česky, ukrajinsky. Jak kdo uměl. A pak nás doslova šokovalo sobotní ráno. Moji manželku dokonce tak, že vyskočila z postele a v nočním úboru vylétla na chodbu. Tam stáli všichni instruktoři a společně zpívali písně k našemu probuzení a usmívali se na nás. Existuje větší povzbuzení?

## Nový start

Program NEW START známe. Jako vedoucí klubů zdraví jsme o tom hodně četli a předávali lidem, sami přednášeli, dělali praktické

lekce. A přeci jsme se toho jen tak dotýkali. Tady nás do všeho doslova namočili. Byl to „Nový začátek“ v praxi. Vysvětlili nám teorii, ale současně i jak to funguje v praxi. A namočili až po uši. Je jen na nás, jak si to, co jsme prožili, přeneseme do svého života doma. Prý největší účinnost má první pobyt. Další už jsou závislé na tom, zda doma dodržíme to, co jsme se naučili. Jako příklad jsme se dozvěděli o kuřákovi, který měl vážné problémy s nohama, skoro už nemohl chodit. Po prvním pobytu se úplně dal dohromady. Ale s kouřením nepřestal a starý způsob života jej znovu pohltil. Do sanatoria přijel po roce, ale bylo třeba absolvovat dva pobyty za sebou, aby dosáhl uzdravení. Ale ani to jej nepoučilo a třetí pobyt v sanatoriu už mu nepomohl.

## Co si odnášíme?

Do sanatoria jsme jeli hlavně ze zvědavosti. Zkusit to. Co tam funguje tak, že lidé jsou schopni o tom téměř skládat básně (jeden bratr z Moskvy tedy doslova)? V čem je to kouzlo hraničící se zázraky? Vždyť používají jednoduché prostředky. Nejvíce na mě zapůsobila komplexnost péče o nás. Dokonce doktorka nám řekla, že je to velmi individuální působení na každého jednotlivce. Jednomu pomohou procedury, někomu strava, jinému teorie nebo duchovní promluvy a na dalšího mají největší vliv pravidelné procházky po každém jídle.

Normálnost, kterou jsem zmiňoval výše ve své komplexnosti, a důslednosti najednou není vůbec normální. Vymlouváme se na to, že to nemůžeme a něco jiného zase nejde. A tady nám otevřeli karty, vyložili trumfy a všechno je vidět. Když děláme normální věci s láskou, přestávají být normální. Mění člověka. Toho dávajícího i toho přijímajícího. Cítil jsem jakousi nestrojenost, se kterou jsme byli přijati jako pacienti, se kterou se o nás starali a třeba i vařili pro nás jídlo, uklízeli na pokojích a všechno další. Nebyl to jen profesionální zájem o platícího klienta. Jsem přesvědčen, že to nebyl jen lidský vztah k nám, ale že nám předávali to, co sami přijímali - lásku od Boha. To pak člověk není vyčerpán tím, že se musí nějak chovat k druhým. Začne se tak chovat normálně. Tak jako instruktoři v sanatoriu k nám.

## Uzdravení

V čem jsem já zažil uzdravení? Přijel jsem tam v podstatě zdravý, tak jsem si připadal. Ale nějaké bolístky jsem měl. Hlavně mě trápila noha. Byl jsem před rokem na operaci hlezna,

kteřé ještě pořád pobolívalo. Pak jsem si v květnu namohl achilovku. Navštívil jsem doktora, nechal se vyšetřit fyzioterapeutem, chodil na rehabilitace. Magnety, laser, elektřina, masáže, tejpování - nic nepomohlo. Celkově jsem nemohl běhat. Zkoušel jsem to velmi pomalu. Před pobytem v sanatoriu jsem uběhl pár kilometrů a kvůli bolesti se musel zastavit. Osmý den v sanatoriu jsem šel běhat a najednou ucítil, že noha vůbec nebolí. A navíc, že se na ní mohu spolehnout. Připadal jsem si lehce, snad jako motýl. Povznášející pocit. Když jsem doběhl, mohl bych klidně ještě jednou, ale už začínal další program...

Úžasnou zkušeností pro mě byla moc modlitby. Pacientům, kteří byli věřící, nabídli možnost se před procedurami modlit. S mým instruktorem jsem to využil. Nebyla to jen přidaná hodnota k proceduře. Mnohokrát jsem slyšel požehnání. Modlitby za druhé a někdy i za sebe. Ale poprvé jsem slyšel modlitbu s takovým odevzdáním jako od Aleka. „Pane Bože, vkládám Ludka do tvých rukou. Prosím pomoz mu, aby tato jednoduchá procedura mu mohla pomoci v tom, co on potřebuje. Prosím požehnej to, co

budeme provádět. Prosím dovol nám poznat, co můžeme dělat, aby zažil uzdravení, které je od Tebe. Prosím veď nás v tom, ať děláme to, co ty si přeješ.“

Uzdravení, které jsem zažil, nebylo jen tělesné. Poznal jsem, že malinké věci dávají někdy smysl až v celku. Věděl jsem to i dřív, ale nezažil jsem to přímo na sobě. Jako jeden mravenec, který se nesmyslně pohybuje sem tam, ale mraveniště funguje jako celek. Má smysl dělat normální věci, které zdánlivě nemají význam samy o sobě. Jsem rád, že víra není jen nějakou abstraktní filosofií o abstraktním Bohu.

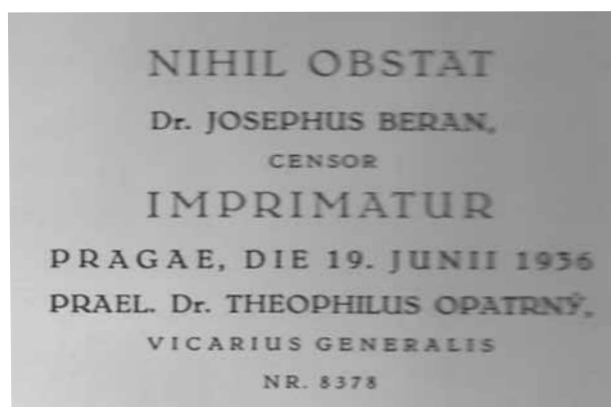
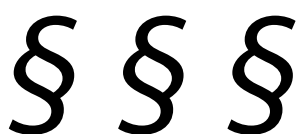
### **Chvála Pánu!**

To „chvála Pánu“ jsme v sanatoriu slyšeli často. A bylo to úžasně přirozené, spontánní. Vypadalo to, že svojí prací chtějí chválit Pána. Dělalí to všechno pro nás, ale také skrze nás „pro Pána“. Připomínám si znovu ten pocit radosti a vděčnosti, který tam všichni měli. Vědomí smysluplnosti. Toho, že spolupracují na něčem, co má význam, co není jen vyděláváním peněz. Ostrov nadšených, upřímných lidí, kteří se starají o druhé a chválí Pána. Chvála Pánu!



# IMPRIMATUR

## *Povolení tisku*



Na obrázku vidíte písemné povolení tisku knihy „Písmo svaté v obrazech“ od ŘK církve. Dočkali jsme se „IMPRIMATUR“ i v knihách od adventního nakladatelství? Samozřejmě, je to přeci chráněné logo církevního vydavatelství Advent Orion. Podívejte se, co se dočtete na oficiálních stránkách CASD. **„Církev má podporovat jen to, co produkuje církev, ať se to týká knih, časopisů, videí, audia nebo webových stránek. Církev proto nepodporuje ani distribuci knih Ellen Whiteové, které nevydala oficiální adventistická vydavatelství.“** (Bruno Vertallier) Stejně stanovisko zaujímá i CS Unie. **Nejen že nepodporuje, ale dokonce brání rozšiřování knih EGW, které jsou různě tištěny v mnohdy i primitivních poměrech. Ale díky za to, máme spoustu knih, které nevydalo naše církevní nakladatelství, a dostaly se již do rukou mnoha bratří a sester. Tyto knihy nenajdete nikde na stole traktátu. K modrému VSV se vedení církve vyjádřilo následujícím: „...neporušuje tlačový zákon, t.z., že nie je protizákonné, ale žiaľ, nie je autorizované cirkvou, a jedným z dôvodov je, že nebolo vydané v našom cirkevnom vydavateľstve. T.z. nemali sme možnosť o.i. skontrolovať správnosť prekladu, ovplyvniť výber obálky atď...“ (IMPRIMATUR CASD)**

Vracím se k prohlášení: **„Církev má podporovat jen to, co produkuje církev, ...“** V traktátu přece máme knihy od Luxpresu, Juposu, České biblické společnosti, Maranathy, atd., které jsou nám církví doporučovány, a přece nejsou vydány církevním nakladatelstvím Advent Orion, s.r.o. Budou se muset tyto knihy odstranit, nebo budou omilostněny? Jedná se zde o účelové jednání církve, nebo jen o „manažerské selhání“ ve stylu politiky?

**Zpráva ze 7.12. 2012** jako odpověď br. Wilsona br. Pavlíkovi na jeho dotaz ohledně vydávání VSV: **„Existujú však aj niektoré súkromné skupiny, ktoré tlačia svoje vlastné preklady kníh Ducha prorockého, z ktorých mnohé sú vo „verejnom vlastníctve“ (pretože boli napísané pred vyše 100 rokmi alebo sú bez časového obmedzenia „verejným vlastníctvom“), čo znamená, že cirkev ani Ellen G. White Estate nekontroluje vydavateľské práva týchto kníh, ak ich chce niekto vytlačiť.“**

Bratr Wilson potvrdil, že práva na VSV nelze ukrást, protože patří do veřejného vlastnictví. A co se týká odkazů na krádež překladů od br. Nowaka, je to také účelový nesmysl. Stačí jen překlady porovnat. Vedení Unie se již také vyjádřilo: **„...dokonce jste si nechali udělat nový překlad“.** **Co ale šíří dále kazatelé a jim slepě věřící členové církve je, že jde o pirátské vydání, ukradené vydání atd. Vedení církve ale mlčí.**

Kdo má uši, slyší, a kdo má oči, vidí, co způsobuje evangelium a ti, kdo proti němu bojují. Nezapomeňme, že jednou z velkých satanových lží je výzva k církvi: „Evangelizujme celý svět, ale bez trojandělského poselství“! To ale určitě není náš úkol.

*Jaroslav Jurica*